



a8c1E

Európan

Ázijčan



Afričan

rasista

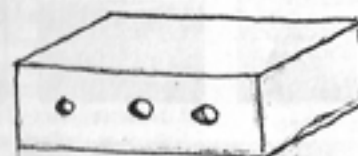
stop

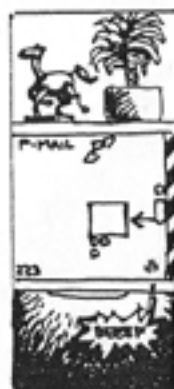


rasizmu

xxl  
lmd

9





Šťast' dni si podalo kľučku dveri s ďalšími šťastími dňami a mi k vám opäť prichádzame s našou dysfunkciou, zdá sa, že už nevyliciteľnou. Po rozpade a následnom rozdelení pôvodného XXL, sme my ako nasledovníci, síce zmenili názov, ale nie obsah. Naopak XXLnew názov doplnilo, no obsah vymenilo. Dnes sa osudy oboch plátok schizofrenicky uzavreli. Samozrejme, že do bludného kruhu korupcie, podvodov, násilia, psychedelie, brutality, reznutého štipkov sentimentu, serióznosti a slušnosti.

Už deviate (ak rátam nulté za prvé, tak desiate), jubilejné číslo sa k vám prihovori už s adekvátnou úpravou zodpovedajúcej európskej štandarde časopisov s nákladom nad 400 000 výtlačkov. Mnohé množstvo popísaných strán v tejto chvíli ešte presne neviem čím vám určite vyraziť dych a keď nie v dobrom, tak aspoň v zlom. Ak spomínam to dobré a zlé tak mi nedá nespomenúť aj nové logo.

Síce ho vymyslel -bos-, avšak ak neskromne môžem povedať, ja som mu udal históriu. Teda: biela farba XXL na čiernom podklade symbolizuje kúsok dobra v nekonečnom zle a LMD zas 180 stupňov. Je to taká galejčka mutácia jing-jangu.

Konečne sa zdá, že nebudeme mať problém z tlačou, takže je pravdepodobné, že pokiaľ bude tlač, bude XXLdysfunkcia v distribúcii PNS dvakrát do mesiaca. Čo by malo znamenať, že budeme vychádzať šesťkrát za štvrtok, dvanásťkrát za polrok a dvadsaťpäťkrát za rok. A najbližšie už o dva týždne.

tirage  
Iahkámozgovádysfunkcia  
v súčasnosti sú:  
kotelník  
THC Chladič  
záhradník  
Tino Trávníkár  
vodič  
-bos-  
vrátnik  
restinpeace  
kolporterager  
letojeseňzima Sallam  
azylanti

kazz, danna  
poďakovanie  
mattovi, skupine Lunetic,  
školskej jedálni a Domovu  
dôchodcov v Lučenci

154  
pokračovanie -bos-ovho komixu

156 - 157  
exkluzívna recenzia THC  
chladiča na koncert Radiátora

158  
exkluzívne pozdravy od kapely  
Nocadeň a samozrejme od  
Georgia z Radiátora

159  
hudobné novinky zo sveta hudby

160 - 161  
filmové recenzie Galérie  
Doktora Živaga od -bos-a

162 - 163  
dokonalý zločin v podobe  
prebratia článku o Hackeroch  
z Cdtipu v podaní restinpeacea

164 - 165  
poviedky od exkluzívnych  
autorov Tibora Havlika a Tina  
Trávníkára

166 - 167  
opäť množstvo haluzotvorných  
recenzií o haluzotvorných  
knihách od haluzotvorného tina

168  
kvalitne ukradnutý článok o  
anarchii

169  
troška rozumu od restinpeacea

170  
pokračovanie skvelých receptov  
na výrobu výbušnín v anglickom  
jazyku

171  
informačno-satirická všehochuť

## GLADIATOR

Fajnsat Ltd

(6.10.19.00 VŠU Jedlička)

„Tamara, noc je kráska  
Tamara, si kv a mlieko...“

... a to som už nevydržal počúvať niekoho, kto má isté komerčné problémy a oslovil som blízko stojacich bratov z kapely Nocadeň, ktorí sa iste kochali poľňadom na Mlka a spol. ako rozspievajúvajú množopčetnú publikum.

The: Ako sa Vám páči koncert, čo na to hovoria?

Nocadeň: Koncert sa mi celkom páči, hoci prvýkrát vidím Gladiator a som málo prekvapený (hlboš - to je len prvopoistočná služnosť). Nevidel som ich ešte ani raz naživo hrať a som celkom spokojný...my sme popikari, viete.

The: Podľa mňa je to príliš komerčné...

Nocadeň: Je jasné, prečo to takto robia...ale ja im aj tak fandim.

The: Ja fandim skoro každej slovenskej kapely (samozrejme okrem IMT Smile, Pety a im podobným)

Nocadeň: My tiež.

The: Zdá sa mi, akoby to teraz robili len pre peniaze, si také módní...

Nocadeň: Daj tam tri bodky! Alebo tri otázky!

The: A čo vy? Ako? Album alebo...

Nocadeň: Tak máme teraz vonku nový singel, máme vonku klip, no a...

The: Ako sa volá?

Nocadeň: No, volá sa „Budim sa sám“.

The: Jo, to som videl na VTV-čka, ale VTV došlo...

Nocadeň: To došlo...No a ešte toľkoko k tomu: Oskar Réza nám produkoval tento singel... á ešte čo ti môžem povedať...že plne evičime a chystáme album. Ešte neviem kedy, ale vyjde.

The: Sponzor, alebo vydavateľ...

Nocadeň: Tak zatiaľ sme dohodnuti s P. B. Production - to je človek, čo vydával Free Faces, no a teraz skúša nás, takže...

The: Aká je zostava vašej kapely?

Nocadeň: Klasická štvorčlenná kapela...

The: Tak dĹk zatiaľ.

... a potom po koncerte som mal to šťastie porozprávať sa s Georgiom z Gladiatoru.

The: Tak ako začať ... Chcel by som sa spýtať, čo Ťa viedlo k tomu, že si prešiel na gitaru, ty si hral na bicích.

Georgio: Ja som vlastne už minulé humé troška tak hral na tú gitaru, zahral som asi tri pesničky a strašne ma to bavilo...dokonca aj v štúdiu na tejto doske som nahrával nejaké gitary ... takže som sa rozhodol, že celý koncert zahraim na gitare s tým, že nejaké pesničky, ktoré chcem, zahrám na bicích.

Hmm ... Celkom sľubný začiatok interview, nie? No potom som mu vytiaľ moje srdce a on sa skoro opľ moju úprimnosťou, keď som mu vytiaľ pár zážitkov z koncertu. Fakt len pár, pretože ozajstných zážitkov bolo na koncerte menej ako prstov jednej ruky. Prvý, keď sa upotesný frontman Mlko odhodlal odložiť svoj klóbočik z hlavy, aby mohol ako nečudo normálny človek zaspievať staré píesne (Touch me, Prayer, In your head). Druhý, keď si ho nasadil a celý dav spieval spolu s ním „pá pa pá pá ...“ A tretí - keď si z pre mňa z neznámych príčin na pódiu zavola nejakú speváčku a zahráli s ňou asi dve pesničky. Mimochodom, jednou z pesničiek bola Satisfaction od Stones a všetkým rozumným ľuďom, ktorí ostali doma a nevyhodili zbytočne 99 Sk, sa môžem pochváliť, že podobne s\*\*\*\*není (sori, chladíš, omamra je pekná k\*\*\*\*a) verziu som nikdy nepočul. Takže spolu s klávesníkom ich bolo v jednom okamihu na pódiu rovných sedem !!! Za bicmi (za Georgia) zaskakovala jedna Bohu a iným ľuďom máma osoba Johnny. A čo tak niečo o znenie publika? Publikum tvorili čerstvo vychladené dvanásťky, ktoré priam vypadli z oka tým, čo chodila na IMT Smile a Luetic - nie, že by som na ich koncerty chodil, ale viem si ich živo predstaviť. A všetci (všetky) sa naušili texty naspamäť, aby sa mohli predviesť čozaz väčšmiema a väčšmiema štrcoví (Mlkoví).

Georgio: Hudbu robím ja s Mlkom a texty tiež...

The: Ale prečo slovenské? (nedokázal som zadržat svoju nasratosť a žiaľ z toho, že donedávna najlepšia kapela na Slovensku sa zmenila pod vidinou ľahko zarobených peňazí na štvoricu komerčných manažerov)

Georgio: No ... my sme mali už na minulom albume Legálne droge jednu pesničku - Slovenská. Tá mala ako u ľudí výšny úspech, viete, takže myslím, že je logické, keď po nejakých piatich anglických platiach nacožime takúto. Bol to vlastne taký darček slovenským fanatikom, všetkým Vám, aby, prosťe, aby ste si mohli vychutnať tú hudbu naplno. Predsa len, nerozumie každý anglicky, viete a ... blábláblábláblá ...

Beže, keď hovorí o tom, že „aby sme si mohli vychutnať tú hudbu naplno“, tak zabúda na niečo dosť podstatné a to na fakt, že hlavne tá hudba sa zmenila. Hoci texty ako „som divoký džbz“ a „Tamara, noc je kráska“ by dokázal napisať jeden priemerný afický študent dvojjazyčného kurzu slovenčiny v Mali.(Prečo som sa dostal až k ľbim Maigovi a jemu podobným, Mlko?). Po narážkach na britpop a asi po piatej na nervy leziacej otázke o komerčii konečne niečo priznal.

Georgio: ... ako, určite je tam (zmena v hudbe - poz. aut.) ... ja sa snažim, aby každá platňa, ktorú vydáme, tá Gladiatorská (???) bola trošku iná ako tá predchádzajúca, aby to prosťe nestagnovalo, illo to prosťe nejakým smerom, iným... Na tejto novej platni sme používali zvuky, ktoré sme predtým nevyžívali ... Je tam, priznávam, že je tam aj zmena lyrická, ako je tam určite, ale na druhej strane ... hmmm ... keď si vzmeľ celosvetovú tvorbu v hudbe napr. poviem teraz v pope Madonu ...

The: No tak to mi je hodne vzdialené ...

Georgio: Hovorím z popu (tak pop Ťa teda serie, čo?). Zoberiel si jej prvú a poslednú platňu a je to niečo úplne iné ... Takisto myslím, každá kapela je taká. ... Madonna nie je kapela - poz. aut.) ... Akože interpret sa snaží o to, aby stále tá jeho hudba, keď prídu nové nové prvky do muziky, celkovo, do celosvetovej, tak ja konkrétne sa snažim z celosvetovej hudby zobrať tie nové najlepšie prvky (viť príklad Divoký džbz = All around the world od Oasis - harba) a snažiť sa ich nejako rozumne zložiť do tej svojej.

No a po týchto kecoch, keď ukádkovo profesionálne odbíchal od témy a snažil sa vyhnuť priamej odpovedi som začal radšej klásť otázky; sa ktoré je chlapec zvyknutý - to kvôli tomu, aby sa Georgio nasral, neskončil toto interview a aby som náhodou neskončil s rozbitým sosedom alebo s niečím iným (nič bol naozaj slušný, takže nejaká inzultácia mi netroziła).

The: Počul som, že táto platňa má nahráv v angličtine...

Georgio: No ... áno, to je ... my sme vlastne odoslali tú novú platňu našej firme, ktorá nás distribuovala po celej Európe a keď ju počula slovenčine, požiadala nás, aby sme ja naspievali v angline. Ešte sme to nespavili, lebo teraz robíme koncerty a podobné hlúposti okolo to ... (naozaj to povedal, mám to nahrané!)

The: Hlúposti?!

Georgio: hahaha

The: Dobré, vymažem to ...

Georgio: OK hahaha ... a potom sa vrátim na to, že to urobíme v angličtine a pôjde to vonku.

The: A bude to aj iné? Akože arandé okolo toho a tak ...

Georgio: Nie, ako zvuky ostani, len sprvy sa zmenia ... a čo sa týka budúcnosti, myslím, že Gladiator si našiel takú svoju tvár aj touto slovenčinou. Ja si myslím, že ďalšia platňa takisto, lebo keď hráme veci z novej platne, ako fakt ti ľudia spievajú tie pesničky aj tie, ktoré...semi singlové, viete, ale ... (A zase som mu skákal do reči a on pokračoval ...)

Georgio: ... že našli sme si svoju tvár a budeme sa pohybovať na tejto rovine a v tomto ...

The: V tomto? (nahnevane)

Georgio: Áno v tomto! (asi som urazil jeho popovú hrdosť) ... Jako, myslím si, že narážka na akási tvrdoš!

No konečne kápol božskou! Už som si fakt myslel, že z jeho strany neodzie jediná priama (úprimná) veta. Zaskočil ma a videl, že som len tak zo služnosti (k obojstrannej spokojnosti) všetko poprel ako Pampersky na policii („Nič z nás nevyzrkajali“).

The: Né ... ééé ... podľa mňa sa to bliži ku komerčii. Keď tento bolo také alternativnejšie a mne sa také viac páči, viete, ale minulé koncerty boli oveľa lepšie.

Georgio: Viete, to záleži na strašne veľa ľuďoch. Viete, lebo napr. ty máš takýto názor a možno nejaký človek prišiel na tento koncert a možno to bol jeho najlepší koncert v živote. (Tak to musel byť naozaj „sejakýčlovek“ a takýchto tam bolo veľa. O zmene publika som už písal a Georgio zase niečo prímäl.)

Georgio: Určite sa trošku zmesilo publikum, ale to je prirodzené s tou hudbou. Keď dáš trošku inde tú platňu, je jasné, že aj ti ľudia sa zmenia, ale to nehovorím, že všetci sa zmenili, ale určite sme priblížili na to nejakých nových ľudí, viete ... a ... hm ... ako cítim sa na to veľmi dobre a myslím si, že v takomto duchu ako vyšlo napr. Viem kde boh spí, bude aj ďalšia platňa.

The: Kedy?

Georgio: To je ešte veľmi ďaleko, budeme ju asi nahrávať niekedy budúci rok a mala by vyjsť asi v septembri, neviem presne.

The: A čo vplyvy? čo počívate, čo sa odrazilo na tejto platni?

Georgio: Ja počívam strašne veľa muziky, no moje najväčšie srdcovky sú zo 60-tych rokov - Doors, Beatles - to sú všetko pecky ... a z týchto nových - určite Nirvana. Mne sa páčia kapely, ktoré spravia taký obrovský zlom v muzike, či to boli Beatles alebo Rolling Stones...Páčia sa mi kapely, ktoré prídu s niečím novým, ale musí sa to chytiť. Niečo môže prísť s niečím novým a to sa vôbec nechty. Viete, ale hneť kapely naozaj dokázali, že spravili prelom v muzike a páčili sa ľuďom a páčia sa takisto aj mne.

The: Kedy pridete zase do Košíc?

Georgio: Teraz nie, ako ja si myslím, ľudia sa bavili, kto chcel, prišiel na Gladiator, na tento koncert. Potom, možno ... neviem, či do vydania novej platne, ale však to sa dozviem, nechám to na budúcnosť.

The: Ako ste sa dali dokopy, ako ste začínali?

Georgio: To bolo strašne dávno. To sme sa prosťe nejako dohodli a v 89 - tom sme prvýkrát chytili svoje nástroje do rúk a...

The: Koľko si mal rokov?

Georgio: Hmmm ... asi 13 ... áno 13 ... áá ... tak sme asi začali. Potom sme vydali naše prvé demo, ktoré malo výborný oĹas a potom prvú platňu a potom to už išla platňa za platňou.

Fakt som sa snažil, ale počas celého rozhovoru som jednoducho nemohol nepobadať, že to, čo Georgio hovorí, nemyslí úprimne. Škoda že som nemal to šťastie porozprávať sa s tým veľkým, nekonečne charizmatickým, ale ten sa to nemal chuf. Georgio bol jediný z nich, ktorý prejavil ochotu porozprávať sa, hoci - ako povedal manažér Gladiatoru „Kapela sa balí a o 5 minút odchádza do Lučenca na ďalší koncert“. Tak som počkal vonku asi 15 minút a snažil sa urobiť rozhovor s ich bubenikom na turné (technika zlyhala - načo tam je ten gombík „pause“?) a po vstupe do zákulisia ma div neohromila nekonečná uponáhľanosť, ktorou sa chlápoci poberali preč - saže hviezdy sedeli / ležali a občasťvovali sa a Mlko ani vtedy určite nemal tú moc zložiť ten božský originálny klóbočik, čo má asi každý druhý jedinec navštevujúci BBák - je ich samozrejme hovádky veľa). Tak a po rozhovore s Georgiom som sa pobral domov a zase natrafil na chlápce v Nocadeň, s ktorými som strivil nasledujúcu hodinku zaujímavým rozoberaním slovenskej sošby. A čo všetko som sa dozvedel... To mi aspoň trochu „teplilo“ náladu po nevydarenom koncerte. Škoda len, že som sa koncert zavola (skoro prísliť?) ist' ďalšie dve osoby, ktorým neboli takítoť nadšené ... A predkapela? Stála asi za to, čo Gladiator (pre nechápavých: za hovno). Hmmm...Myslím, že IMT Smile majú v podobe Gladiatoru tvrdého konkurenta.





nocadeň

### Marek Brezovský – Oskar Rózsa: Hraza

Toto je môj prvý disk. Z toho dôvodu ani nebude naj. Ale mal som šťastie veľké srkance podeliť sa s mojimi dejstami a ostatnými.

Toto CD na prvý pohľad veľmi zaujímavé. Vydalo ho ART MUSIC, producenti: O. Rózsa, M. Brezovský a A. Šeban. Hudba: M. Brezovský, texty: M. Brezovský, M. Brezovská, A. Štremenský, nástroje: všetkým O. Rózsa, ale aj mnohí iní (z zmienky stojí A. Šeban, J. Tatar, J. Burtoš) a nakoniec spev: M. Brezovský a samozrejme vďaka O. Rózsa. Tiež to hlavné, čo sa dá vyčítať z balíka.

Prvé tóny, ktoré zaznie, môžu mnohých znáť. Orve sa nádherný klavír. Nebojte sa nie je to skladba Čajkovského, ale M. Brezovský. Potom prichádza slová basa a postupne všetky ostatné hudobné nástroje. Celé CD je v podstate v pohodovom dachu a sa moju veľkú radosť tu má dosť veľký prístor basa, bicie klavír. Prvé tri skladby sú v našej podzemnej náladke a bola som príjemne prekvapená Rózsovým spevčickým prejavom. Peta, šesť, deňsto a jedenáť napieval M. Brezovský. Jeho miščiuky hlas má neopakovateľnú záľubnosť a prejav. Tieto Rytí píesne sú (podľa mňa) najlepšie. Je tu pár instrumentálnych, i keď niekde sa vyskytne "klavír" spev.

V Marekovej hudbe cíť vplyv hlavne višnej hudby (ktorú komponoval tiež) a rôznej ľudovej. Dosť sa na tomto pláku experimentuje. Mela sa na to začať, popom, folkom a klasikou. V podstate je to nemožné jedennásobne zaľubovať. Keď ťušok poháva toto CD dostáva sa do iného sveta, kde nie sú skladby Vargaboy, Lunatic, Backstreetboys a najnovšie nejaká tá Nula atď. (dúfam, že som tým niekoho neurazila). Do sveta ozajstnej hudby. Toto CD vyšlo len veľká nadlencom, presnejšie nadlencovi (O. Rózsa), ktorý mal odvahu, okrem toho aj potrebu vstať hodi hudobnému géniu a samozrejme mal aj dosť peňazi, hoci hudba a život sa nedá zaplávať. Ďakujem mu za tento unikátny vŕak a ak sa raz dostanem do režie nad ňou, aj ja by som chcela Marekovi poďakovať za to, že žil a za to, že skladal skvelú hudbu, hoci jej nestihol zložiť aj tak veľa. Ďakujem. kazz

### UNDERGROUND a/film by Emir Kasterica 44:29

Nádherná juhoslovanská muzika temperovaná a farebná o chvíľu pomala a smutná. Hudbu k filmu zložil Goran Bogović a na interpretácii sa zúčastnilo množstvo ľudí, z ktorých spomeniem belehradský orchester, cigánsky dychový orchester Slobodana Seljevića a Bobana Markovića z regiónu točak, ktorý skladby nahrál v Prekodolci ich domovskej dedine.

#### 1/ kalasnjik 3:21

Spomínaná nevinne začínajúca sa skladbička, ktorá sa strhne do výru, ktorý rozkida znenie ticho v spiacom mestčku. Jedna z trhákov, pri ktorej sa mi na tvári usadil

frický úsmev ani nevím ako a to sa mi stávalo pri týchto skladbách dosť často.

2/ azuzncia 3:48 (performed by Cesaria Evaria/ Pomallia smutná píeš, ktorá podchytuje sentimentálnu náladu. Vyvoláva spomienky na dobré časy. A vyjadruje smútok, ktorý dríme v ľuďoch hlboko pod všetkými maskami.

#### 3/ mesecina/moonlight 3:58

Tiež jedna zo smutnejších píesni, no len so začiatku. Nevláď sa prejaví jej miesto vzniku, a to zábeva, pri ktorej sa pije a kde sa spievajú smutné píesne, no víťazi túžia po zábeve, a tak sa tempo a temperament zvyšuje až kým nevznikne celkom veselá pesnička, no stále so smutným nádychom.

#### 4/ ja ja /ringe ringe raj 2:28

Jedna z juhoslovanských pesničiek 60tych rokov, pri ktorej Marko so svojou ženou tancujú vo svojom dome zasať, čo v pivnici žijú ľudia ešte v rokoch 40tych.

#### 5/ oajskakarje-čuček 3:31

Vysokajúca južanská dychová instrumentálka.

#### 6/ wedding-čuček 4:24

Príam až tanečná skladba tiež interpretovaná cigánskou dychovkou. Vo filme sa viaže na svadbu Čierneho syna, ktorý celý život prežil v podzemí. A o ktorom si otec myslí, že má len 15, kým v skutočnosti má 20.

#### 7/ war 6:36

Orchestrálna skladba vyjadrujúca ako už samotný názov hovorí vojnu, no nie ako vojny, ale smútok depresiu a všetky city a posity, ktoré sa viažu povedať by som na človeka, ktorý stojí nad svojím zhoršeným domom a sntvými príbuznými snaží sa nemyšľať na nič a vŕaže okolo je povojnové ticho.

#### 8/ underground-čuček 4:24

V podzemí mali aj dychovku, a tak sa zabávajú...

#### 9/ underground tango 5:10

V podzemí bolo aj smútko...

#### 10/ the belly button of the world 5:37

Juhoslávia ako pupok sveta. Orchester, sólo, zbor, elektronika, živé nástroje... zmes, ktorá sa mieša na pupku sveta. Nádherná až jazzová skladba.

#### 11/ shwa 1:21

Záverčná skladba patriaca k pravej južanskej zábeve, pri ktorej sa všetci stretávajú a zabávajú sa ďalej skoby sa nič nestalo a pritom sme si hodiny

pozeral na život a utrpenie, ľudskými chybami, zlom, no aj utváraním zábevu hlavných postáv, ktoré sa bavila ďalej a všetci sa na koniec zeme veľkou silou oddeľujú od okolitej pevniny, a takto zabávajú plávu preč...

### DILEMMA- see less breathe

44:57

Ľúte pred letnými prázdninami som sa dostal na uli si nespomienam na názvoto sta by festivalu, zvlák podstatné je, že sa uskutočnil v štúdiu galérie Júlia Jakobyho na Hlavnej. Vystúpiť zaprí kolických sta by undergroundovej kapeli ako Kvery v podpači, Puding pani Elvišovej, Dilemma a Stone cold bit. Jak som niekoho zabudol presím o prepáčenie! Podstatné je, že to bolo vydaté príjemné popolodnie, na ktorom som si za oca 100 Sk zaobstaral C od Dilemmy s názvom See less breathe. Kúpoval som ho po vypočítaní i vystúpenia a tréfi som sa z výhodnej kúpi. Príšiel som domov, orvo depresívne vyzrajúci booklet, na ktorom je silueta obcezná v diaľke mesačného svitu. To všetko na číslom podklade. Vkládam naplnené CD prehrávala a nethlávam sa unášať originálnymi rockovými rifmi a depresívnu agresívnu muzikou. Fakt som spravil výhodnú kúpu, veď kde dnes kúpi CD za 100 Sk a kvalitnou hudbou. Pár trhákov som dokonca našiel, že je najlepšie CD aké som kedy počul. Z odstupom času hodnotím toto CD nielen kolickou skupinou Dilemma ako veľmi vydaté ponau rockové CD na trna chvíľky, keď má človek chuť len tak sa vykričať a dostať zo seba nepok prostrediacim dobou hudby. Takže nepokoj a tohto CD priam vydatne zájma myslí do skúšujúceho víru rockovej hudby. Je to 8 skladieb + 2 bonus Chulligan a Myslíš iba na sex a jeden extra bonus Len polovica. Prvých skladieb je v Angličtine, kde exceluje Jan Spilák -gitar a spev a nekonvencný frontman skupiny, ktorý napísal text aj hudbu k tomuto C Klávevi patria Pavilovi Dudíľovi, gitar Mihalovi Bronkovi, basgitar gitara a spev Tomášovi Jevíckému a na trackoch 1-7, 9 a 10 hrá na bicie Mart Klířay. CD má 44:57 minút.

#### 1 when the sky is open

Rytmická skladba s fikt dobrými gitarovými rifmi a sólmí. Spevák Jan Spil vie o čom spieva veď je autorom textu aj hudby, a tak cíť jeho osob vyznanie o trnatej duši...

#### 2 i still lie to you

Opäť výborná skladbička, ktorá ťhá basa a gitarový rif...

#### 3 relatives

Elektronický podklad a už tradičnou originálnou melódiou a prvkami...

#### 4 smile

Křľovitý až ironický úsmev medzi špinou a zlom tohto sveta...

#### 5 one is kiss

A opäť gitarový rif... Nevím k čomu to prirouvať, ale v tomto je Dilem fakt dobrá... A spevák sa preberá z depresívnej letargie...

#### 6 i am looking

Musím sa neustále opakovať, ale čím ďalej tým lepšie rif, a lepšie skladba. Táto je podľa mňa najlepšia až na elektronické prvky... vyniká basa...

#### 7 grassy

Pomallia depresívna píeš o bolesti...

#### 8 who i am

Pri tejto skladbe sa môj oco vyčivil, že celé CD je pesimistické, a že aj k vymyslia dobrú melódiu tak ju musia zviať do ponurá a pesimizmu... Ah človeka, ale v tom zmysle... "to máš tak keď ani nevie kto je"...

Niko skladba sa končí v strede skladby nevím či to bol zámer, alebo chyba? ale počúti to zaujímavé!

#### 9 chulligan

Ľa ja a môj súj iní nik všetci ste pred doma nik a proklintov samotou líť už nevládzem

tak skús to pochopiť

10 myslíš iba na sex

Opäť dobrý hudobný nápad...

Myslíš iba na sex

Ale ja už nemám chuť

Daj to pre!

Nechcem ňu ani vidieť!

Choď už pre! Vypadni!

Tam sú čver! Vypadni!!!

Myslíš iba na sex

aj ja myslím iba na sex

aj ona myslí iba na sex

a všetci myslíte iba na ten sex

sex!

Zaujímavý je aj koniec tejto skladby, kde je text nahrajú odozvu v elektronic podobu... xes! xes!...

#### 11 len polovica

Táto skladba je jediná, ktorá ma akosi nezaujala, no je to len subjektívny náz ako celá táto recenzia o jednom ponurcom depresívnom CD od jednej ponur kolickej kapely... -bos-



## Jim Jarmusch

Mŕtvy muž /Dead man/  
film, USA, 1995  
FK Cinefil, 9.9., 2000h, 120min., 40,-50,-  
európska filmová cena Five Continets Award

Prvý krát som sa snažil vzhliadnuť toto naozaj zvláštne filmové dielo na obrazovke slovenskej tv, no vzhľadom na to, že škola je mi prednejšia než čokoľvek iné. /he, he, he- nekontrolovať výbuch smiechu som uprostred noci v tmavej obývačke tŕpal svoje druhé ja a snažil som sa nezaspáť a dočkať sa aspoň dvoch titulov. Musel to byť naozaj nepekný pohľad ako na smrt vyčerpaný človek leži na gauči a vyplieťa televíznu líariu osvietené oči na obrazovku a snaží sa vnímať, čo vidí. To bolo menšie odbočenie ed témy, ktorým som chcel apelovať na stv, aby dobré filmy dávala škor, lebo prichádza o veľa divákov z čoho sa teší nemenovaná tv markiza, ktorá hoci programami pod ťrovec zabáva nasy. Vráťme sa k nášmu boju medzi sebou a nojm druhým ja. Vydržal som! Milá teta hlásateľka zahlásila Mŕtveho muža a ja som všetku svoju ATP sústredil do očných búv, no nárne... Vydržal som vzhliadnuť len naozaj pšebývajúci začiatok, kde Johnny Deep ako upravený muž zo severu divokej Ameriky cestuje vlakom naprieč divokým západom. Jarmusch je hlasný svojím citom pre strih, ktorý v tejto prvej časti filmu vyzeral asi takto... Johnny Deep ako William Blake cestuje vlakom s klobúkom, v okuliarech a so svojím kufrikom pričom nenápadne sleduje spolocestujúcich, ktorí mu pohľad opätujú neveriaceky, ba až neverio. Cesta vlakom býva dlhá, hlavne keď ste žili v čase, keď bolo USA zámou nášilia, pozícia, myšlienky stať sa vydedencom, konfliktu kultúr a industrializácie. A táto nekonečnosť cesty je znázornená viacerými etapami, ba priam až mimohistorickami vo vlaku, ktoré sú predelelé zberom na kolese vlaku a ich hukot, ktorý je prerášaný gitarou Neila Younga, ktorý bol jediný hudobník k tomuto filmu, a ktorého hudba nás spravidla počas celého putovania mŕtveho muža krajinou nikoho. Film je natočený čierobielo a vyfaruje až ospalú mystickú atmosféru. Použitím minimálneho množstva dialógov a banalitov ich obsahu je počiarknutý naturalizmus celého diela. Dej spočíva v tom, že mŕtvy muž- William Blake /menovec anglického básnika z toho obdobia/ prichádza do mesta Machine, kde sa má zanechať v tamojších leteziaroch. No po vypočutí šéfov leteziarov ešte pred jeho prijatím a posledným peniazmi si kúpi niečo na pitie v rozostavanom meste divokého západu. Ďalším posmávaním znakom Jarmuschových diel je, že ukazuje odvrátené strany ľudskej spoločnosti, a tak nám predostiera špinavé mesto pripomínajúce cigánsku osadu. Blake stretáva ženu a po originálnom zobrazení letarje pri zabití sa Blake musí vydať na útek, lebo sa namočil do vraždy, pričom umiera dcéra šéfa leteziarov, Blake je postrelený a uteká na šéfovom koni. Stretáva indiána Nobodyho, ktorý ho privíta rípejko sa mu nožom v rane snafiac sa vyloviť železo bieleho muža, pričom mu nadváda do "ého bieleho muža. Nobody je však tiež výnimočnou postavou /ako všetky Jarmuschove postavy/. Je to tučný mladý indián, ktorý bol zatratený vlastnými ľuďmi a putuje sám po svojej krajine nikoho. Putujú spolu pričom Nobody si zaumienil, že dead mana privedie domov odkiaľ prichádzajú všetky duše a kam sa s' všetky vracajú. Johnny Deep stvárňuje až figmatického, raneného človeka, ktorý sa tŕlia medzi snom a realitou a vŕtanuje so sebou aj divákov. Po stopách sa však tejto dvojici vyberú traja najatý zabití a mnoho zistných chudákov, ktorí za peniaze zabijú aj človeka, ktorého nepoznajú. Tento film je netradičnou psychologickou kovbojkou, v ktorej je mnoho detailov podnázajúcich nemorálnym vytráďovaním bisonov konšiac konfliktom kultúr, človeka z rozzumu, človeka a prírody. Množstvo mŕtvych, ktorí umierajú neveriteľne zvláštnym spôsobom až to chvilani vyzera, že je to len sem... Otváranie očí na neprijemný pocit miešaných zvukov v novej ospalej hlave. Vypinan televízor a so zavretými očami sa doteká k posteli, padá...

## Čudnejší raj /stranger than paradise/

film, USA, 1984  
FK Cinefil, 5.10., 2000h, 85min., 30,- 50,-  
zlatá kamera v Cannes, najlepší film v USA /národná spoločnosť filmových kritikov/, najlepší zahraničný film v Japonsku 1985

Prijemný film na odých a zbavu, avšak nie hoci aký, veď je od Jima Jarmuscha. Čierobielo spracovanie púte troch mladých ľudí v USA, ktorých hľadajú niečo viac ako majú. Opäť nás Jim Jarmusch obrúje svojím strihom, jednoduchými, banálnymi, no napriek tomu vynikajúcimi dialógmi, pohľadmi kamery, ktoré vylhľadávajú ošarpané symboly Ameriky ako pomôcku na demystifikovanie sna o Amerike ako krajine neobmedzených možností, kde sú všetci bohatí a šťastní.

16 ročná Eva prichádza z Madarska do USA, aby našla lepší život. Na desať dní sa ubytuje u svojho bratranca Willieho, ktorý spočiatku akosy rejaví nadšenie z Evinho príchodu, no neskôr po pár jednoduchých každodenných situáciách zisťava k Eve určitý druh náklonnosti. Opäť Jarmusch používa netradičný strih a paury medzi scenami zámerne predižuje tvary plátnom. Scény sú akéto zamerané na sledovanie jednoduchých predmetov a obrazov, z ktorých sa skladá náš život. Ako príklad: Za William pride jeho kamarát Eddie. Po krátkych pozdravoch sa usádzajú a otvoria si plechovky s pivom. A tak tam sedia. Willie hľadí do zeme a Eddie pozerá raz na plechovku, raz na Willieho. A tak tam sedia a sedia...

Willie predstavuje amerikanizovaného mladého človeka, ktorý má svoju tv dinner a ako Maďar sa snaží potlačiť svoj pôvod a snaží sa byť pravý Američan. Jeho priateľ Eddie je zábavná postavička, ktorá je Williemu, akoby podriadená.

Eva odíde za tetou do Clevelandu. A Willie zostáva so svojím chudobným životom v New Yorku. Eddiemu sa Eva páti, a tak sa jedného dňa vyberú za ňou s vyhratými peniazmi z dosťohv. Prichádzajú do Clevelandu a zisťujú, že opäť nesajú čo robiť. V Clevelande žije jedna postavička, ktorá najviac pobavila divákov v Cinefile. Bola to babka Madarka, ktorá svojou Madarskou dodala tomuto snomku o jeden rozmer navyiac. Film je rozdelený na tri časti: nová zem, rok po. raj. Dostávame sa k poslednej časti, kde sa všetci traja vyberajú na Floridu, aby našli biele pláže, dievčatá v bikinách a všetko, čo patrí k pravej Floride. Prichádzajú však do ošarpaného motelu a nápisom welcome to Florida v štyle akos sme ešte pred pár rokmi mohli nájsť na širave nájvni vitajte na širave. Potom ako sa prejaví neschopnosť komunikovať v tejto trojici, čo z väčšej časti napívil amerikanizovaný Willie nasleduje fakt zvláštne rozmlenie. Jarmusch týmto dielkom originálne zobrazil ľudské vzťahy v Amerike a opine zmaráva sen o Amerike ako krajine šťastia a blahobytu. A ukazuje jej záporny posúltim výborných výrazových prostriedkov.

Emir Kusturica - absolvent pražskej FAMU  
Podzemie /underground/  
film, Fra/Hon/Maď/Čes, 1995  
FK Cinefil, 14.9.1999, 2000h, cca 3 hodiny a dačo, 40,-50,-  
zlatá palma v Cannes 1995

Film o juhoslovenskej náture a ľudskom ťiti zistenom vojnami. Ošarpaná temperamentná, farebná juľanská muzika nás sprevádza osudmi hlavných postáv tohoto filmu, ktorý juhoslovenskú náтуру priam síla a pohľady kamery vyberajúce teplo farby tvoria dojem, pohodlia aj v utrpení a pocit, že v Juhošlávii ťijete odjakživa, a tak sa ľahšie sŕijete s postavami a dejom.

Cez malebné juhoslovenské mestočko sa ťenie keď s dvoma opitými kamarátmi. Za nimi razné tiché rozrážie skupinka beľiacich muzikantov, ktorí za bebu hrajú už spomínanú muzičku /viď recenziiu k soundtracku/. Film začínajú aj končia slová koktavého chlapca, brata jedného z opitých kamarátov, ktorého najlepším a asi jediným priateľom je opička Šoni. Kamaráti sa vracajú domov jeden k svojej žene, druhý k svojej žene na jednu noc. Od ťadiatku sme ostrelovaný čiernym humorom, ktorý znázorňuje podceňovanie smrti bolesti a utrpenia, keďže ľudia v tejto vojnami zistenej krajine nemôžu neustále rozmyšľať a báť sa smrti vo vojne, a tak si našli prirodzenú psychickú ochranu. Tak na jednej strane konicte na druhej strane smutné situácie náčia k zamysleniu. Nasleduje milé zobrazenie lásky a ráno sa ocitáme v zoologickej záhrade, kde koktavý chlapec, ktorý predstavuje najsmutnejšiu postavu, ktorá sa zaskrýva za maskou silných emócií a ignorácie ťia a ľudské vzťahy berie so všetkou vážnosťou narodiel od svojho brata a ostatných "normálnych" ľudí, kŕmi zvieratá. Zatiaľ je to ešte "normálny" život aŤ kým nasledujú zvieratá.

Je rok 1941 a nad mestočkom prelietava kŕdeľ nemeckých lietadiel, ktoré zospávajú svoj náklad, a tak sa malebné mestočko nesl na rusy spolu so zoologickos, kde pred chlapcovými očami umierajú jeho najbližší, medzi inými aj Šoniho mama. Šónne emotické zvieratá sa potulujú pomedzi zberané domi. Spomínaní kamaráti Čierny a Marko, akoby nebrazli túto skutočnosť na vedenie Čierneho raňajkuje, zatiaľ čo mu na hlavu padá omietka a nakoniec aj celý luster, čo ho naozaj rozčúľuje a vyberie sa a revolverom nakopat tie fašistické kurvy do zadku a Marko onanuje, zatiaľ čo vŕade niekoľko badjú bomby a ničia všetko čo zasiahnu. Nebudem písať obsah filmu, lebo film je geniálny práve v tom, že sa slovami neď povedať všetko, čo záijete pri jeho sledovaní, tak ako pri hoci akom inom uzení. Dá sa len priblížiť pocit z neho. Tento film je o Juhošlovanoch ťijúcich v epicentre balkánskych vojen ich snahé nájsť zmysel života, zabávať sa, žiť, milovať a o ich radosti a smútku. Dej je postavený na aŤ bláznivej myšlienke, kde Marko ukryje Čierneho spolu s cca 20tmi inými ľuďmi do krytu /underground/ počas druhej svetovej vojny a drŕi ich v domekne, že vojna neskončila vyše dvadsať rokov. Keď oklamani "priatelia" vychádzajú z podzemia rozvetvujú sa ich osudy. Vychádzajú však do ďalšej vojny, kde ich však nebudú zabíjať cudzi, ale kde sa zabijajú medzi sebou. V podzemí vyrastie chlapec, ktorý sa v podzemí narodil. Najprv sa všetkému čuduje a je akýsi bojzlivý a nakoniec sa chce vrátiť domov do podzemia. Je to úslasny film o ľuďoch v Juhošlávii sáľajáci ich náтуру.

Underground- /slovník cudrích slov/ 1. Podzemie, ilegalita, podzemná činnosť, organizácia 2. Umelecké hnutie protestujúce svojou tvorbou proti konformite, oficiálnej kultúre a pod.. Undergroundový- hudba, literatúra, kultúra...

## Dom obesenca /dom za vaňanje/

film, Juň., 1989  
FK Cinefil, 20.9., 2000h, 140 min., 40,-50,-  
cena za režiu v Cannes

Domnievam sa, že osud undergroundu a tohto filmu bol nasledovný. Emir Kusturica mal v hlavie zopár vizii a potrebu natočiť film o ľudskej náture. Vies, že toto slovo som použil už viac krát, ale je to jedna z hlavných vecí, na ktorých sú postavené tieto dva filmy. A tak natočil Dom obesenca. A ten sa mu tak zapáčil, že natočil ešte jeden veľmi podobný film- Underground, kde vychytil všetky muchy a dotiahol svoju viziu bližšie k svojmu ideálu. Z toho vyplýva, že tento film po predošom vzhliadnutí Undergroundu poverujeme za jeho slabšiu verziu. Režisér tu opäť zobrazuje ľudí ťijúcich v Juhošlávii, a to srbských cigánov. Ich prejavy citov a pod.. Geniálne znázornil Cigánov a ich správanie navonok, no citiť aj ich rozorvanosť v dušiach. A tak máme možnosť stať sa na 140 minút Cigánom a pochopiť tak prečo sú Cigáni takí, akí sú. Opäť je použitá výborná muzika. Keďže ide o film o Cigánoch hudba je typická cigánska. Dajú sa tu nájsť veľmi podobné scény a prvky ako v Undergrounde /besenec na zvcne, lietajúca nevesta, záber na husy.../. Príbeh je opäť menej podstatný. Ide o to, že mladý Cigán Perhan sa vyberie so sestrou do nemocnice, ale nechá sa zlákať na cestu do Milána, kde kradne a prepracáva sa na druhého muža cigánskeho gangu. Keď zistí, že bol podvedený šéfom gangu vracia sa domov a nasleduje vyvrcholenie.



„A potom sa to stalo... Brána sa otvorila... Vyslaný elektronický signál sa rúti telefónnou linkou ako heroin žilou narkomana a hľadá úkryt pred ubíjajúcou každodennosťou... Nájdený board. To je to miesto... Sem patrim... Poznáš tu každého, aj keď som sa s nimi nikdy nestretol, nikdy s nimi nehovoril, možno o nich nikdy nebudem počuť... Poznáš vás všetkých... Toto je náš svet... Svet elektrónov a ústrední, svet krásneho baudi. Používame už existujúce služby a neplatíme za to, čo by mohlo byť smiešne lacné, ak by to nebolo majetkom chamtivých manažerov, a sme pre vás zločinci. Skúmame a sme pre vás zločinci. Chceme sa učiť a sme pre vás zločinci. Sme bez rozdielu farby, národnosti, bez náboženských predsudkov... A sme pre vás zločinci. Vy staviate atómové bomby, vediete vojny, vraždíte, podvádzate a klamete nám a chcete, aby sme uverili, že je to pre nás vlastné dobro, ale my sme pre vás zločinci. Áno, som zločinec. Pácham zločin zvedavosti. Pácham zločin posudzovania ľudí podľa toho, čo hovoria a čo si myslia, nie podľa toho, ako vyzerajú. Pácham ten zločin, že som šikovnejší než vy, a to mi nikdy neodpuštite.

The Mentor, Svedomie hackera, 8.1.1986

Niekedy na prelome 60. a 70. rokov, v časech strašnej vojny vo Vietname sa na elitnej technickej univerzite Berkeley v Kalifornii schádzajú silne protivojnovo naladení mladíci, ktorí tvrdia, že prívlastkovanie „high technology“ hocikým je americké. Pri zvukoch rocku a vlní marihuany debatujú o tom, že je na čase začať novú revolúciu proti systému. Spríaznené dajú majú na ostatných elitných univerzitách ako Massachusetts Institute of Technology, alebo na Stanforde. Zrejme tu niekde sa začal pojem hacker používať. Skutočný základ digitálneho undergroundu však zrejme položila dnes už dávno zabudnutá anarchická verva hnutia hippies, známa ako Yippies. Svojimi drzými sabotážami a ešte drzejšími politickými provokáciami poburovali kde – koho, pričom ešte viac poburovalo ich správanie, otvorené a časté užívanie drog, škandálna promiskuita. Zo všetkého najviac si želali koniec vojny vo Vietname a koniec všetkým politikom, ktorí mali viac ako tridsať rokov. Najviditeľnejšími Yippies boli Abbie Hoffman a Jerry Rubin. Rubin sa stal neskôr maklérom na Wall Street, Hoffman utekal pred políciou, schovával sa pod falošnou identitou, pričom naďalej publikoval a písal. Jeho najznámejším dielom bola kniha „Ukriadi túto knihu“, čo bola samozrejme ďalšia škandálna provokácia, ale ukazovala mladým ako sa vzoprieť proti systému a oni z vďačnosťou túto výzvu prijali. Objavovali sa ľudia, ktorí rozumeli telefónnym ústredniám až tak, že dokázali zadarmo pretelefonovať celú večnosť pri bábatení s priateľmi na druhom konci pobrežia. začalo sa im hovoriť „phreakeri“ (tzv. telefani). Treba si uvedomiť, že telefón vtedy nebol ani zďaleka taká samozrejmosť ako teraz a vedomosti, ako telefonovať zadarmo, boli vzácne a užitočné. Hoffman s chlapčekom pod pseudonymom Al Bell začali vydávať bulletin s názvom Youth International Party Line. Zaoberal sa praktickými, ako oklamať zariadenia typu parkovacie hodiny a podobne, najviac sa však venoval telefónom, za čo mu bol underground vďačný. Krádež telefónneho spojenia, ako politická taktika zaručovala priaznivcom Yippies ničím nerušený prístup k diaľkovým spojov bez ohľadu na ich chronický nedostatok organizácie, disciplíny, peňazi a dokonca aj stálych adries.

V osemdesiatych rokoch spisovatelia sci-fi prišli s novým pojmom, ktorý vzápätí charakterizoval ich štýl a spôsob písania. Konkrétne dielo Williama Gibsona „Neuromancer“ sa stalo legendou pre čitateľov. Za knižku dostal ocenenia, o akých sa sci-fi spisovateľom len snívá, vrátane prestížneho Huga. Iné dielo menej povýšené divákmi a kritikou film Ridleyho Scotta „Blade Runner“ a paranoický „Votrelce“ spolu s knihou W. Gibsona ukázali ľuďom kyberpriestor. Kombinácia high-technology, života na ulici, undergroundu a drog – to boli črty nového žánru. Kyberpriestor bol definovaný ako globálne prepojenie všetkého, riadené počítačmi, neraz zasahujúce až za hranice Zeme. Táto viziya sa stala v súčasnosti vďaka internetu realitou. Intelektuálna elita hneď pochopila význam kyberpriestoru a kyberpunku a hlavne Timothy Leary, zamestnanec Harvardu, zaoberajúci sa vplyvom psychedelik na človeka. Novodobí elektronickí šamani namiesto dávnych magických húb požívali LSD k rozšíreniu vedomia, pričom im ich LSD-guru Timothy rád pomáhal. Industriálna spoločnosť, doba a okolnosti nemohli viesť inam. Toto je ten správny svet, kybersvet.

Aj napriek nejasnostiam, dajú sa pozorovať rozdiely medzi phreakermi a tvoriacou sa komunitou hackerov. Na jednej strane ukecaní a spoločensky založení phreakeri, na druhej strane hackeri, ktorí sa radi pripájali k systémom, skúmali ich, skúdali, čo sa s nimi dá vyvádzať, zisťovali, ako fungujú a podobne, čo sa samozrejme netešilo veľkej priazni telefónnych spoločností. Ústredne fungovali pod operačným systémom AT&T Unix, ktorý je od základu stavany ako vieduživateľský, čo len podnecovalo hackerov k nájdeniu voľného modemu v ústrední a pripojenia k nemu. Tieto informácie sa získavali tzv. trashingom (vybehanie smetných košov spoločností a analyzovanie množstva počítačových výpisov. Ďalšou technikou bolo tzv. sociálne inžinierstvo. Spočíva v tom, že napríklad od sekretárky sa dajú dozvedieť zaujímavé veci, nezriedka vrátane hesla, nehovoriac o falošných počítačových technikoch, administrátoroch a podobne. Telefónne spoločnosti investovali do fyzickej bezpečnosti svojich ústrední a verejných automatov veľké prostriedky, samozrejme, relatívne, v porovnaní s tým, čo investovali do bezpečnostných zariadení a softwaru. Ako uvidíme v pokračovaní tohto príbehu, stalo sa im to jedného „pekného dňa“ osudným a ako to už býva, nešťastie niekoho iného prinieslo aj mnoho pozitívneho.

9. máj 1990. „Dnes vyslala tajná služba jasný signál všetkým počítačovým hackerom, ktorí sa rozhodli porušovať zákony tejto zeme v myšlienke, že sa môžu vyhnúť doľapeniu úkrytom za svoje relatívne anonylné počítačové terminály. Vynorili organizované skupiny s cieľom výmnožiť informáciu uľahčujúcich ich kriminálne aktivity.

Tieto skupiny spolu často komunikujú prostredníctvom systémov na odovzdávanie správ medzi počítačmi, nazývaných „bulletin boardy“ (BBS) – článk z tlačovej správy, ktorá oznamovala celoštátny policajný zárah proti ilegálnym aktivitám počítačových hackerov. Medzi najznámejšie boardy patrili hlavne WELL (Whole Earth Lectronic Link – www.well.com), ktorý vznikol v roku 1985. Bol určený obyvateľom San Francisca a okoliu. Bol obrovský, mal množstvo telefónnych liniek s modernými a množstvo diskusných skupín. WELL bol miestom, kde sa neskôr veľmi živo diskutovalo o slobode prejavu. Svoju konferenciu tam mali napríklad aj priaznivci skupiny Grateful Death, legendy hippies. WELL v tomto príbehu ešte zohrá viacero úloh... Oficiálny názov zárahu bol „Operácia Sundevil“. Polícia vykonala 27 domových prehliadok – traja zatknutí, takmer 150 policajtov, to všetko v dvanástich mestách po celých Spojených štátoch. Úspech operácie bol pripisovaný tajnej službe USA, pomocnému štátnemu zástupcovi v Phoenixe Timovi Holtzenovi a pomocnej štátnej zástupkyňi štátu Arizona Gail Thackerayovej. Čo sa stalo?

Úradníci a tajná služba mohutne popoháňaní „Bellovým“ telefónnym impériom zistili, že už treba spraviť poriadok v undergrounde... Akcia sa však skončila fiaskom. V jednom z nasledujúcich procesov, keď jeden z hlavných dôkazov obžaloby „Dokument 911“, ktorý si hacker menom Prophet vzal z počítača centrálného systému riadenia spoločnosti BellSouth ako trofej, bol spochybnený. Keďže systém mal neverejnú ústa, správcovia ani nepokladali za dôležité chrániť prístup heslom... V krátkej forme bol neskôr „Dokument 911“ zverejnený v e-zine Phrack (www.phrack.com). Obsahoval v podstate nedôležité informácie, ale pre obžalobu to bol veľký dôkaz. Bola vyčíslená škoda v desiatkach tisícoch dolárov, pričom jeden z neskorších pracovníkov obžaloby John Nagle objavil v jednom Stanfordskom knižkupectve „The Intelligent Network“, dôkladne popisujúcu detaily systému volania 911, predávať za tridsať dolárov! Toto bola charakteristická črta obžalob, totiž právnici nemali žiadnu odporu v zákonoch, a tak sa pokúšali kľučkovať v rámci platných, čo však narážalo na veľký odpor ochrancov ľudských práv, pretože mali pocit, že týmto správaním sa ohrozuje právo na slobodu informácií. Veľký problém bol pochopiť, či sa dá za krádež považovať, ak niekto vnikol niekde cudziemu do systému a vzal si niečo ako trofej, pričom nič nepoškodil. V tom čase sa na WELLe vášnivo diskutovalo na tieto témy a už počas procesu sa začalo formovať hnutie EFF (Electronic Frontier Foundation – www.eff.org). Možno si pamätáte na kampani „Blue Ribbon“, ktorou táto kampanie bola a je práve EFF. Medzi jej významných aktivistov patria aj také esá ako Mitch Kapor (spoluautor tabuľkového procesoru Lotus 123), John Perry Barlow (textár kapely Grateful Death, spoluzakladateľ EFF), John Gilmore (zakladateľ SUN Microsystems), Stewart Brand (Point Foundation, v ich majetku bol aj board WELL, ktorý sa stal domovom EFF), Jaron Lanier a Chuck Blanchard (priekopníci virtuálnej reality). Prvým prezidentom sa stal Mitchell Kapor. Hranice elektronického pohraničia boli stanovené...

Kevin Mitnick

Stredý večer 1994. Do domáceho počítača Tsutomu Shimomuru, podľa vlastných vyjadrení „jedného z najväčších expertov na počítačovú bezpečnosť“, vnikol hacker, zneužívajúci dovtedy nepublikovaný problém a TCP/IP spojením, tzv. IP spoofing. Shimomura tráviaci lyžovačku v Lake Tahoe v Kalifornii, po zistení hacku jeho kolegom Andrewom sa vracia domov a analyzuje situáciu. V polovici januára sa Shimomura kontaktuje s Johnom Markoffom a hovorí mu o príhode. Tuší, že jeho súper je zrejme najhľadanejší počítačový pirát v dejinách FBI, Kevin Mitnick, žijúca hackerská legenda. John Markoff publikuje príbeh v New York Times. Začala sa tá najbližšiejšia naháňačka, akú si dokážete predstaviť. Na jednej strane počítačový expert, ktorý dokázal presvedčiť jedného z gigantických poskytovateľov pripojenia internetu, spoločnosť Netcom, aby mu dovolila „sniffovať“ (odpočúvať sieťovú prevádzku) na chrbtici ich siete. Podarilo sa im zistiť, že Mitnick používa mobilný telefón na pripojenie do siete, niekde v Severnej Karolíne. Shimomura v spolupráci s technikmi spoločnosti Sprint zisťuje, že sa fyzicky nachádza niekde v okolí mesta Raleigh. Shimomura presúva svoj stan práve tam, kde už v spolupráci aj s agentmi FBI za použitia najmodernejšej techniky striehnu na Kevinu. Možno sa to zdá jednoduché, ale Mitnick vedel vyrábať klony mobilných telefónov, vedel sa perfektne maľovať. Vstúpil do systémov NEC, Motorola, SUN, Novell, odkiaľ mal informácie, o akých sa bežnému smrteľníkovi môže snívať. Mobilné telefóny Motorola poznal odpredu – odzadu. Nakoniec sa ho predsa podarilo doľapíť priamo pri číne. Mitnick, momentálne čakajúci na súd, bude čeliť mnohým obvineniam, napríklad za spôsobenú škodu spomínaným spoločnostiam, ktorá bola odhadnutá na 80 miliónov USD...

Ak sa obžaloba podarí usvedčiť ho vo viac ako 25 bodoch obžaloby, hrozí mu väzenie až 200 rokov! Jeho spis je údajne taký bohatý, že ak by sa vytlačil, zaplnil by malú knižnicu. Keďže v právnych predpisoch ani jednej krajiny sa vniknutie do počítača bez poškodenia dát nepovažuje za trestný čin, bude to proces určite zaujímavý, v prípade, že tieto obvinenia zlyhajú, vláda ho zrejme obviní z počtených krádeží softwaru, čo je už v zákonoch definované podstatne jasnejšie. Na základe tohto príbehu následne John Markoff napísal vynikajúcu knihu „Takeover“, u nás vyšla pod názvom „Počovačka na Kevinu“. Existuje aj stránka s adresou [www.takeover.com](http://www.takeover.com), kde je podrobný popis udalostí zo začiatku roku 1994

Tibor Havlík : O tom, ako to bolo (Silážne poviedky)

Keď sa narodil, bol ešte malý. Malý nebol dlho, iba chvíľku. Hneď ako to bolo možné, začal rásť. Každý deň o kúsok. Ti, čo nad ním skláľali hlavy, hovorili: „Rastie ako z vody!“ a ráliali dni. Keď narástali meter, posadili ho. Odvtedy rástol posedačky, až kým nenarástol na to aby sa postavil. V stoji mu to sedelo lepšie, a keďže bol samofúby, už nikdy sa neposadil, veď také sedenie nestoži za nič. Sedia iba lenivci a niektoré osobitné spoločenské vrstvy, ako napríklad Zoli. Ten sedí už päť rokov. Zoli je osobitná spoločenská vrstva, nevie rátať a tak si myslí, že sedí dosť dlho. On nemôže za to, že sa mu ten dóchodec napichol na nôž a vnútil mu svoju peňaženku. Zoli sedí neúmyselne a má v úmysle postaviť sa na vlastné nohy, ale to až ho pustia z doživotej väzby. On čo rástol ako z vody, nebol lenivec, ani osobitná spoločenská vrstva ako Zoli. Stál tvrdo a umocňoval svoju samofúboš pohľadom na zaklonený dav, lebo všetkých prerástol minimálne o hlavu. Zaklonený dav mu vyjadroval svoj obdiv. Kričal: „Fiha, ty si ale vysoký, akoby si z vody narástol“ a ešte kričal: „Prerástol si nás minimálne o hlavu.“ „To som rád,“ povedal on, čo narástol ako z vody a dodal: „Keď som taký, nazvite ma, dajte mi meno. Už som na to dosť vysoký a budem z toho mať väčšiu radosť.“ V zaklonenom dave to zašumelo a z toho šumu vzišlo toto: „Keďže si nás prerástol minimálne o hlavu a narástol si ako z vody a chceš aby sme ťa nazvali, tu je tvoje meno. Budeš sa volať Tenčochcelabylonazvalikedenemalmenoabolminimálneohlavuvyššilebovyrástolako-zvody.“

„To je pekné meno“, potešil sa Tenčochcelabylonazvalikedenemalmenoabolminimálneohlavuvyššilebovyrástolako-zvody a poďakoval sa zaklonenému dave, lebo ho už viac nepotreboval. Zaklonený dav však bol až dejepisne hrdý, že mu mohol dať také meno. Našiel sa tam aj taký, čo na to vysoko kašľal. Volali ho Štolverk. Štolverk bol trpaslík. Raz Štolverk povedal zaklonenému dave: „Kde tam zízate? Iba čo vás slnko oslepuje. Tu sa pozrite!“ a zaklonený dav sa pozrel. Uvidel Štolverka. „Fiha ty si ale malý, akoby si ani nenarástol a si minimálne o hlavu nižší.“

„To je pravda. Som! A mám aj krátke meno.“

„Aj my máme meno. Voláme sa zaklonený dav.“

„Tak sa voláte iba keď ste zaklonení. Teraz ste predklonený, preto sa nemôžete volať zaklonený dav.“ „Mysliť?“ „Som o tom presvedčený. Lepšie by bolo, ak by ste sa volali predklonený dav.“ „To je fakt,“ uzmanlivo sa vyjadril odteraz už predklonený dav. Tenčochcelabylonazvalikedenemalmenoabolminimálneohlavuvyššilebovyrástolako-zvody na to hľadel a mal pocit, že je boh, lebo predklonený dav sa mu klaňal, a preto uvítal túto zmenu. Tenčo chcel - sbylonazvalikedenemalmenoabolminimálneohlavuvyššilebovyrástolako-zvody ale nič nevedel o Štolverkovi, lebo Štolverk bol dokonale ukrytý medzi predkloneným davom a zdieľal tam jeho sympatie.

Jedného dňa sa to o Štolverkovi rozchýrilo. Chýr bol veľký a tak sa to donieslo aj k Tomuochcelabylonazvalikedenemalmenoabolminimálneohlavuvyššilebovyrástolako-zvody. Nakoľko Tenčochcelabylonazvalikedenemalmenoabolminimálneohlavuvyššilebovyrástolako-zvody bol samofúby a s týmto pocitom už nemohol stáť tvrdo a tobôž nemohol nič umocňovať, napísal toto: Na počiatku nebolo nič a keď to nič bolo príliš dlho, muselo sa niečo stať a stalo sa, niečo bolo. To, čo bolo bol úplný opak toho nič, čiže všetko.

Keď to dospel, vyvesil to na vysoký dub. Predklonený dav, keďže bol predklonený, to nevidel, a preto si to nemohol prečítať. Tohoochcelabylonazvalikedenemalmenoabolminimálneohlavuvyššilebovyrástolako-zvody to rozgnevalo, až potriasol dubom a na predklonený dav sa zosypali vetvy žalude. Predklonený dav sa zaklonil a bol opäť zakloneným davom. Uvidel rozgnevaného Tohoochcelabylonazvalikedenemalmenoabolminimálneohlavuvyššilebovyrástolako-zvody a na vysokom dube tu, čo napísal. Zaklonený dav si to prečítal. Pouvažoval a potom sa predklonil, aby bol opäť predkloneným davom a mohol to porozprávať Štolverkovi. Štolverk na to povedal: „Je to inak. Na počiatku bolo dusno. Z toho dusna sa urobil opar a potom to buchlo. Až tak bolo to nič, o ktorom sa tam píše.“ „Ale v globále to môže tak byť?“ opýtal sa iniciatívny člen predkloneného dave. „V globále áno“, prikývol Štolverk.

Iniciatívny člen predkloneného dave sa zaklonil a oznámil Tomuochcelabylonazvalikedenemalmenoabolminimálneohlavuvyššilebovyrástolako-zvody.

„V globále máš pravdu. Môže to tak byť.“

„Mám pravdu a nie iba v globále. Povedz to Štolverkovi a ešte mu povedz, že dusno bolo až potom.“

„Dusno bolo prv, ako som povedal,“ nedal sa Štolverk. Po chvíli sa predklonený dav rozdvajil. Vyzeralo to takto: jedna časť, tá blízko Štolverka, zostala predklonená a naďalej to bol predklonený dav. Iná časť, ďalej od Štolverka, bližšie k Tomuochcelabylonazvalikedenemalmenoabolminimálneohlavuvyššilebovyrástolako-zvody sa zaklonila a bola zakloneným davom. Spolu tak vytvárali antagonisticke predklonené - zaklonené masu. Pretože ani Štolverk, ani Tenčochcelabylonazvalikedenemalmenoabolminimálneohlavuvyššilebovyrástolako-zvody sa neuspokojili s takýmto stavom, iba zbrojili a vymýšľali konflikty. Každý konflikt viac predkláňal tých, čo boli v predklone a viac zaklňal tých, čo boli v zákłone, až vznikla bezkonfliktná situácia, v ktorej sa predklonený dav predklonil toľko, koľko sa zaklonil zaklonený dav a všetci razom stáli bore nohami na hlavách. Iba Štolverk a Tenčochcelabylonazvalikedenemalmenoabolminimálneohlavuvyššilebovyrástolako-zvody stáli nohami na zemi, hypnoticky si hľadali do očí. Ich pohľady sa zintenzívnili, následkom čoho sa Tenčochcelabylonazvalikedenemalmenoabolminimálneohlavuvyššilebovyrástol

Rybár a ryba (rozprávka)

Loď sa pokojne kĺvala vo vlnách. V loďi sedel rybár a díval pozor na ulicu. Pri nábíhach sa mu zmietali už chytené ryby. Rybár trpezlivo čakal, bol ešte len obed a ryba už chytí dosť, preto nemal žiadnu dôvod ponáhľať sa. Teraz mu zabrala d'ľalia, cítil sa potešiť. Je mu to rybkárstvo tak ide. Chvíľu sa a šou pasoval, bol však silnejší, a preto zvíťazil. Vytiahol ju z vody. Bola prekrásna, mladá a silná, sfarbená do šialova. Takú farbu u týchto rýb ešte nevidel. „Škoda by bolo takú peknú rybu,“ pomyslel si a hodil ju späť do mora. Vtedy ryba prehovorila: „Dávanie si veľmi pekné,“ povedala. Ledva ju bolo počuť, taká bola zadržaná od ich vzájomného sbožia. „Čo pre teba môžem urobiť?“ Rybár bol prikvapený. Nič podobné nečakal. Chvíľku rozmýšľal a potom sa ozval:

„Bol by som rád, keby som nemusel chodiť na rybačku. Sice mám more rád, ale nemám čas byť so svojimi synmi a tak rád by som s nimi strávil viac času. Rastú ako z vody.“

„A ako si to predstaveš?“ spýtala sa ryba.

„Daj by som ti vrece. Raz za týždňom by som prišiel na more a ty by si mi dala vrece plné rýb. Nebolo by ich treba veľa, akurát toľko, koľko zjeme. Tým by si mi veľmi pomohla.“

„Ak je to všetko čo chceš, rada ti pomôžem,“ potešila sa ryba, lebo to nebolo pre ňu nebola až taká ťažká úloha. A tak sa rybár a ryba dohodli.

Stali sa z nich skutoční priatelia. Jeden deň v týždni strávil rybár stále na mori. Ryba ho zaviedla na mnohé zaujímavé miesta, ktoré by bez nej nevidel. Inokedy si len tak gáľovala popri loďi a viedli spolu dlhú rozhovory. Ryba mu rozprávala o pestrofarebnom podmorském svete, rybár jej zas o rozprával o svojich synoch a ľene. Celkom dobre sa spolu zabávali. Zvyšné dni strávil so svojimi synmi, pomáhal ľene v dome a niekedy, keď sa blížili sviatky, šiel si na pár dní prýprobiť do dedinského kováčskej dielne. Rybár sa nemohol na svoj život vôbec staťovať. Bol šťastný.

Po roku, keď mu ryba zas dávala vrece s potravinami, rybár sa už cítil previniť a oznal sa:

„Ryba, ty pre mňa toľko toho robíš. Každý týždeň mám dávať jeť, ja preto nemusím toľko pracovať. Vďaka tebe teraz vedím šťastný život. Povedz mi, prosím ťa, čím sa ti za to mám odvdakať.“ Ryba najprv tvrdila, že jej nič netreba, no nakoniec sa na rybárovo naliehanie dala previesť.

„Má sa mi o pár dní narodiť syn. Ja však zo ľenu musím o mesiac odplávať na sever, lebo sa mi ľeni brat a ja na jeho svadbe nemôžem chýňať. Je tam nehostinná krajina, rybami mŕtvaťu sa by tam nevedilo veľmi dobre. Preto ťa prosím, vyzob mu sejkajú glyty a schovaj ho u seba. To je všetko čo od teba žiadam. Dúfam, že to nie je priveľa.“

„Vôbec nie. Urobím to pre teba s radosťou.“ Rybár a ryba sa rozlúčili a rybár zmajstroval pre rybie mŕtvaťu veľkú drevenú vaň. Taktú veľkú, že si v nej mohlo pohodlne zaplávať.

O mesiac pripĺvala ryba a doniesla rybárovi mŕtvaťu. Bolo veľmi rozumné, drobnočká a zraviteľná. Najprv bolo nezemé, no po chvíli sa osmelilo a začalo vo vani plávať v širokých kruhoch. Ryba sa potešila, že sa vaňa mŕtvaťu páči, posledný krát ho pohľadala, zamávala rybárovi a odplávala na sever. Rybárovo dieťa sa potešilo z nového morského priateľa a ani mŕtvaťu sa nevedilo zle. Každý deň dostávalo vypasené červy a mohlo si pokojne plávať vo vani, nemuselo rybiť ťažké domáce práce a ani sa nemuselo učiť na d'ľalší deň v škole. Žilo si úplne bezstarostne. Dni ubíhali a pomaly sa blížila doba kedy mala ryba pripĺvať späť.

Niekedy vtedy sa rybárovi presadlo daríť. Keď ryba odšlia, zas začal rybáriť, selo mu to však až tak dobre. Niekedy presedel na mori v loďke detí aj noc, ryby si okolo neho veselo škáľali, no na jeho ulicu sa nechcelo chýriť ani jedna. Potom sa pokúsil nájsť si priuťu v meste, no tento rok sa nevedilo dobre nájsť, a tak prešiel prácu nenašiel. Keď sa večer vracal domov po otodennom hľadani, videl ako jeho defom pomený spŕašajú ľlika, stával sa čoraz újšejší, až z nich nakoniec ostali len úšne, ktoré sa mŕhali na stenách. Rybár čakal na príhodnú rybu, tá by to ľenose všetko zmenila, no akosi nepriehľadala. Rybár si robil starosti. Jeden večer bol veľmi, veľmi zlý, jeho ľena sa od slábosti už nevedela ani pohnúť, musela čuť celý deň v posteli. Rybár si k nej kľakol, chytí jej tenkú ruku a prítasol si ju k ľou.

„Musím ťa pomôcť,“ zašepkal. Žena prikvapene zdvihla zrak. „Ako?“ spýtala sa. „Máme ešte rybnie mŕtvaťu, je už dosť veľké a dobre sme ho chováli. Má veľa mäsa.“ „To ale nemôžem urobiť,“ namietla a z očí jej vyškľipali slzy. „Nemáme na výber, nesmím ani zomrieť.“ „A, čo povieš rybe?“ Rybár sklonil hlavu a aj jemu sa dolu tvárou skorútili slzy. Opäť ju však zdvihol. „Neviem. Nejaké už bude.“ S týmto slovaní sa zdvihol a šiel do kúpeľne, kde vo svojej pohodlnej vani plávalo rybie mŕtvaťu.

Skutočne ho šliťi veľmi dobre. Na svoj vek bolo mohutný, a prekrásna šialovou farbou zafarbenou po otoví. Aj one vycitilo tú stienosť, ktorú panovala v dome, už sa nepoháľalo so sarrim sebou opreky po celý veni, len smutne ležalo na dne. Odovadane čakalo na svoj osud. Rybár otvoril dvere kúpeľne, v jednej ruke držal sejkajú za mäso, v druhej dlhý nŕš. Položil nŕš na okraj vane a jednou rukou chytí mŕtvaťu. Vytiahol ho von. Zabalil sa sľiľou zvierat, akoby vedelo, že mu ide o život. Rybár sa napriabil a jedným sľirým ōderom mŕtvaťu zabil. Nechcel ho trpiť. Poom ho rozrezať, ľvritu nechť na večeru, zvyšok zabaliť a zakopal po zem, nech im vydrží ešte týždeň či dve. Pri večeri žiaril jeho dŕomom oči, doslova sa vŕhli na chutné mäso. Len ľena si vŕšila, že rybárovi sa vŕšú ruky. Ani jeť mu veľmi nechcelo.

Opäť vyliel rybár na more. Mäso z rybieho mŕtvaťu už zjedl, a tak sa znovu pokúsil o šťastie. Zas však nič nechytil. Rozmrzený sa chcel vrátiť domov, keď našlo zavolať ryba:

„Rybár! Ako sme sa dlho nevideli! Povedz, ty si správný dobrý?“ Bola veselá, pretože už dlho sa tešila na návrat domov, od vzrušenia kývala plavami vo veľkých obláčkoch. Rybár sklonil pokorne hlavu a našiel sa vcelo vymyslieť. Miesto myšlienok sa mu v ľave usadé obráz zmerajlichho sa mŕtvaťu. Skoro cítil v rukách jeho vŕš. Ryba si vŕšila, že je niečo nedobré.

„Ničto sa stalo?“ spýtala sa vysmrane. Rybár prikývol. Nevedel čo má povedať. Po krátkoj chvíli ticha sa však ozval:

„Príšiel ľasť, nechýl som ani jednu rybu, deti mi unierali. Musel som...“ S očami plnými slz pozrel na rybu. Dúfal, že to dokáže pochopiť.

Rybaou prudkou mŕklo. Uvedomila si, čo znamenajú rybárovo slovo. V okamihu otararla, vyzerala akoby mala najmenej sto rokov a možno aj viac.

„Neobviľujem ťa. Nie je to tvoja chyba. Mala som vedieť, že sa niečo odšle stať.“ Po týchto slovaní sa vŕhla do hĺbky ako šip, mienila stráde hĺboko, tam kde by už nemohla dýchať a v pokoji by tam mohla od ľaru zomrieť. Hneď zmizla pod tenavou hladinou. Rybár sa zľakol. Pochopil, čo chce ryba urobiť a vrhol sa za ňou. Plával ako vlná, po pár metroch sa hladina zmenila na malú bodku a nakoniec zmizla, dno však bolo ešte ďaleko. Sealš sa dostihnúť rybu. Tá však bola rŕšejšia a niekto v hĺbke sa mu snažila. Zastavalo mu veľmi málo dychu, hladina aj ryba boli ďaleko. Všetko bolo také pokojné a tiché. „Možno ma bude ryba počuť, keď zakričím,“ pomyslel si rybár. „Ryba, vŕš sa!“ zakríčal z poslednej síl. Nikto ho však nepočul. Čin poslušne čakal na majetka. Po pár hodinách však svoje ťakanie volal a vrchal sa unikať prŕdom na ľene more. Možno ešte pláva dočas.



**Mark Frost: Seznam sedmi**

Mark Frost spolu s Davidom Lynchom vytvoril podstatnú tvár mestečka Twin Peaks, a tak som si od jeho knihy sľuboval veľa, poriadne ma navnadil aj šikovný reklamný slogan. Cestou domov som sa nevedel dočkať, ako sa rozvalím na posteli a pustím sa do nej (do posteľe??). A aj som sa do nej hneď pustil.

Ide o dobrodružno-mystický príbeh z Anglicka 19. storočia. Hlavný hrdina je zvolený veľmi šikovne, nie je to nik iný ako slávny Arthur Conan Doyle, stvoriteľ Sherlocka Holmesa. Na začiatku knihy je však iba začínajúcim lekárom s chabými literárnymi ambíciami. Jedného dňa mu dôjde pozvanie na špiritistickú seansu, na ktorej má odhaliť podvodníkov (to je jeho hobby). Takto sa naštartuje reťaz udalostí, ktoré sa na čitateľa valia v ohromnom tempe. Naháňačky na kočoch, prenasledovanie múmiami v podzemí britského múzea a Jack Rozparovač, to je len časť arzenálu, ktorý na čitateľa vyvalí autor. Frost vynikajúco využíva Doyleovu postavu na vzbudenie dojmu, že práve toto bolo impulzom na napísanie Sherlocka Holmesa. Pri čítaní si môžete ľúštiť autorove minirebusy a to je aj najväčšou zábavou na knihe. Tí zasvätenejší sa pousmejú pri záverečnej kapitole, ktorá je kvôli napätiu zalepená, veď koniec určite tušili už vopred.

Musím však priznať, že ma kniha trochu sklamala. Možno som si od nej na začiatku sľuboval niečo viac než len napínavú zábavu, predsa len meno David Lynch, ktoré sa mi s Frostom zjavovalo bolo trochu klamlivé. Aj tak som si však čítanie veľmi užil a doporučujem každému. Trocha oddychu nezaškodí a toto je veľmi inteligentná oddychovka.

**Garry Hogg: Kanibalové**

Je to prvá taká úplnejšia štúdia o kanibalizme, vyšla v Amerike v päťdesiatych rokoch a vyvolala senzáciu. Dôsledne sa venuje všetkým oblastiam kanibalizmu na zemi a skúma jeho príčiny. Z Filipín a Fidži sa dostaneme cez Amazonku do Severnej a Južnej Ameriky, jednoducho kanibalizmus obehlo celý svet. Zaujímavé pritom je, že aj naši predkovia v praveku boli kanibalmi, čo sa zistilo, keď pri ohnisku medzi zvieracím kosťami sa našli kosti aj ľudské. Na mňa osobne najviac zapôsobili prvé kapitoly, ktoré sa odohrávajú na Fidži, ich podstatnou časťou je opísanie kanibalizmu vlastnými slovami ľudí, ktorí ho pozorovali alebo sa na ňom zúčastňovali, niekedy aj preživších obetí. Myslím, že autor prvé kapitoly vybral šťastne, lebo tam ide iba o surový nutričný (kvôli nedostatku bielkovín) kanibalizmus a neskôr, keď je už čitateľ viac menej otupený tým násilím, môže lepšie pozorovať všetky tie mýty a tabu, ktoré si vyspelejšie spoločnosti okolo kanibalizmu vybudovali, aby ho zamedzili alebo úplne eliminovali. Je to v skutku fascinujúce čítanie.

Kapitolou samou o sebe je doslov od českého antropológa, ktorý nám vysvetlí najnovšie poznatky o kanibalizme a celú knihu posunie ešte do širších súvislostí. Jednoducho lahôdka. Kanibalizmus je len pre silnejšie žalúdky a hlavne: Don't try this at home.

**Mark Twain: Yankee z Connecticutu na dvore kráľa**

Mark Twain je u nás hlavne známy *Dobrodružstvami Toma Sawyera a Huckleberryho Fina*. V anglosaskom jazyku okruhu je však veľmi obľúbený aj Yankee. Ide v podstate o svieži príbeh stojaci na rozporoch dvoch dôb, romantickej rytierskej doby 5. storočia a praktickej meštiačkej 19. storočia. Hlavný hrdina sa zázrakom dostane medzi rytierov a len rovnakým zázrakom vyviazne z väzenia, keď predpovedá zatmenie slnka, a tak sa stane najvyšším mágom (predčí dokonca aj večne žiarlivého a neschopného Merlina). Pritom prvé, čo si praje vo svojej funkcii, je desať percent z rastu hrubého domáceho produktu! Aké praktické.

To však nie je všetko. Vyhlási boj proti feudalizmu a ihneď sa doňho púšťa. Potajomky zakladá školy, továrne, časom zostrojí aj telegraf a noviny! Možno to takto znie nudne, ale v knihe je skutočne veľa skoro úchylných nápadov (koho by mohlo napadnúť, že rytieri by sa dali kosiť salvou z guľometu a dynamitom alebo že by rytierske štíty mohli slúžiť ako reklamná plocha?), takže je o zábavu postarané. Nie je to však len zábavná kniha, v skutočnosti kritizuje feudalizmus i kapitalizmus, no asi najviac obmedzenosť ľudí, ktorí sa uspokojia aj keď nič nemajú. Pri čítaní som sa skoro vôbec nahlas nesmiel, bol to len taký vnútorný smiech, lebo Twainov humor je skutočnosťou veľmi jemný. Aj tak je to však jedna z najzábavnejších kníh, ktoré som kedy čítal a doporučujem každému, kto vie oceniť takýto jemný humor.

**Beaty, bigbeaty, breakbeaty (Sprivodca hudbou 90. rokov)**

V časopise Rock & Pop túto útlú knižku ťažko vychvaľovali, a tak som sa dosť tešil na okamih kedy ju chytím do svojich spárov (nepokosených). To som však ešte nevedel, že je to vlastne kompilácia článkov z práve toho vyššie spomenutého časopisu.

Nie je to zlá kniha, na malom priestore rozoberá skoro všetky prúdy rockovej a tanečnej hudby 90. rokov, veľmi stručne je načrtnutá aj česká scéna. Je to však akoby pohľad z rýchlika na malebnú krajinu, jednoducho si veľa neužijete a obraz sa rozmaže, takže nie je vidno žiadne podrobnosti. Podobne je to aj s touto knihou. Veď predstaviť niekedy dve, tri kapely na jednom riadku je nezmysel. Zároveň to, že zostavovateľ čerpal (mne sa zdá že skôr bezhlavo opisoval) z článkov v Rock & Pope má za následok, že na jednej strane dostanete dva úplne odlišné názory na tú istú kapelu a ten istý album. Je to niekedy poriadne metúce. Napodiv najlepšie sa mi zdal spracovaný hip-hop, tá kapitola má skutočne hlavu aj päť.

Hlavný dojem, ktorý na mňa kniha urobila je neúplnosť. Veľkou nevýhodou je aj poriadne veľká cena, ktorá dá študentskému vrecku poriadne zabrat'. Kniha predstavuje skôr taký úvod do problematiky zložitej hudobnej scény v 90. rokoch.

**Konrad Lorentz: Takzvané zlo**

Konrada Lorentza sme si predstavili už v minulom čísle, ale pre tých čo ho nečítali to môžem krátko zopakovať. Je to jeden zo zakladateľov etológie, vedy o správaní sa zvierat a za svoje výskumy dostal Nobelovu cenu. Žil s spokojne obklopený kopou zvierat a celý život nič nerobil len ich pozoroval a o tom potom písal.

Táto knižka je však napísaná podstatne zložitejšie ako tá predošlá o psoch, pre prehľadnosť je rozčlenená do kapitol, ktoré nám majú priblížiť agresivitu v rôznych zvieracích spoločenstvách, od anonymného hejna rýb po husie spoločenstvo. Autor rozčleňuje agresivitu na medzidruhovú (to je keď súperia dve odlišné druhy) a vnútrodruhovú (to je keď súperia jedinci jedného druhu). Agresivita tu neprestavuje násilie, ale súperenie v boji o čo najlepšie prežitie.

Najzaujímavejšie je však podrobné opisovanie správania zvierat, kde autor rozoberá pokusy s rybkami a husami. Popisuje ako sa snaží príroda presmerovať agresivitu zo známeho jedinca na nejakého iného (určite to niekto z vás zažil aj na vlastnej koži), podrobne sa snaží rozobrať všetky tie zložité mechanizmy, pričom sa však nikdy nezabúrne opýtať základnú otázku: Aký účel má daný jav?

Kniha je napísaná veľmi príjemne a aspoň mne ukázala to, čo sa učiteľom nepodarilo ukázať mi za celých sedem rokov čo tu chodím, totiž, že aj biológia môže byť zábava.



## ANARCHIE, ZODPOVĚDNOST A ZLOČINNOST alebo PRECVIČME SI ČEŠTINU

Nasledujúci článok je prebratý z anarchistickej revue EXISTENCE č. 3/1998. Je to článok o tom ako by sme chceli, aby vyzeral náš svet. Tu uvádzam len príklad anarchie a idealizmu, ktorá nedoťahuje svoju predstavu do konca a vznáša sa vo svete bez vojen, v rovnováhe so samím sebou, okolím a prírodou. No nezvažuje všetky dôsledky a postranné efekty, ktorými by sme prechádzali... S ideou však úplne súhlasím... Skúste porozmýšľať ešte pred prečítaním ďalších riadkov ako by to vyzeralo, keby neexistovali žiadne zákony...

Anarchie má pro mnoho ľudí mnoho rôznych významov. Niektoré nám, ktorí sa za príznivcov anarchie považujeme, pripadajú podivné až úsmevné. Napríklad v populárnom seriáli Akta X hral agent Mulder niejakému teroristovi, ktorý nechcel ísť kde jsou jakási nukleární či biologické zbraně něco jako: „Víš co to je anarchie? To znamená, že strávíš zbytek života v klece a nějaké černoši si to na tobě bude pěkně užívat!“ Pomínu teď, že se to scénáristovi povedlo vložit chudákovi rozčilenému agentovi do úst v skutku krystalicky zhuštěnou směsici rasismu, sexismu, „politické nekorektnosti“, politologických neznalostí a tak. Spis je pro nás zajímavé, že zde ukázal jednu, docela rozšířenou, představu anarchie. A s tou se budou muset anarchisté vyrovnávat po celou svou existenci, pokud se nechotějí jen někde zahrabat, pokud se naopak budou snažit svými názory někoho oslovit.

Tato představa se dá v podstatě shrnout do těchto navzájem se sebe vycházejících představ:

- 1/ anarchie znamená, že nejsou žádné zákony-
- 2/ když nejsou žádné zákony, znamená to, že všechno se smí-
- 3/ když se všechno smí, znamená to, že se to také děje-
- 4/ pomoc maminko, já mezi ty barbary nechci...

Může se nám to zdát nelogické, ale zas tak nelogické to není. Vychází to z představ o úloze zákona. Ten má regulovat a bránit zlým činům. Jenomže...

1/ pokud se na nějaký čin vymyslí zákon, obyčejně to znamená, že se ten čin již děje

2/ když se ten čin již děje, znamená to, že má nějaké příčiny a

3/ že mu obvykle zákon nezabrání, protože lidé si obvykle říkají, že oni přede nebudou těmi chycenými...

Představa o anarchii je u většiny lidí představou temnou, představou říše, ve které zlo nenarází na odpor a je nanejvýš opláceno soukromou mstou. Proti této představě pak stojí současné státy jako oázy klidu, pořádku a tak. Zastírá se tím ale to, co jsem už napsal, totiž že zločiny se dějí jak ve společnostech zákona, tak ve společnostech bez něj, že zákon zločiny neodstraňuje, pouze se je snaží dost neohrabaně řešit.

Věříme v to, že každý člověk v sobě má několik morálních potřeb. Na čelném místě je potřeba nevpadat sám před sebou jako zlé zvíře, potřeba, kterou nazýváme svědomím, zodpovědnost za svůj obraz před sebou samým. Dál pak obvykle má potřebu, aby na něj jeho okolí senahliželo jako na zlé zvíře. To je zodpovědnost za svůj obraz před společností. Slovo zodpovědnost se používá především v souvislosti se vztahem člověk- stát, či člověk- zákon. Státní, soudní, zákonní - těmito podvrženými posvátnými krávkám je člověk zodpovědný, místo aby byl zodpovědný sám sobě a společnosti /kollektivu/, ve které žije.

A stát, zákon a soud tím, že trestají, svým způsobem sejmají z člověka tyto jeho klíčové zodpovědnosti. *Dobře zabíj jsem, ale pak jsem za to deset let seděl, takže účty jsou vyrovnány, že...* Tresty nejsou závislé ani na viníkovi, ani na poškozeném- to už radši opravdu tu privátní pomsta.

Ale nejlepší by podle mě bylo netrestat. Kdo má na trestání právo? Ať si viník sám vybere svůj trest, ať napravuje co udělal - a především ať si před činem rozmyslí a zváží ve vztahu k své zodpovědnosti k ostatním i k sobě, jestli je správné to, co dělá. A ne, ať počítá, jestli se mu to riziko tresta vyplácí.

Pri tomto názore som prišiel na to, že anarchisti ovládajú teóriu ideálnej spoločnosti, ale nejdú do konca. A skončia rozmýšľať pred tým ako by pouvažovali, čo všetko súvisí s praktickým uplatnením teórie... Bolo by to pekné, keby to naozaj fungovalo...

Ondřej S.

-bos-

## BRAVO

Neviem, čo ešte podstúpim pre tento časopis, pretože tento výskum sa na dlhé týždne stal nočnou morou pre môj žalúdok. Tak uprostred leta, neviem či z lenivosti, zdengencrovavosti, alebo len tak z prirodzenej debility, som si povedal že urobím megareportage o obľúbenom, ba priam až najobľúbenejšom plátku konzumnej spoločnosti. Hneď spomeniem aj výsledky môjho výskumu: totálna \*\*\*\*\*.

Tento, použitím terminológie ľudových mäs, časák je dvojtýždenník a vychádza každé dva týždne. Počet strán som si v náhlom prívale nekonečného množstva informácií bohužiaľ nestihol zapamätať, a priznám sa ani sa mi to nechcelo zisťovať.

Po grafickej stránke je venovaný práve svojim čitateľom, ktorý svoje výtvarné umenie stotožňuje s tromi farbami. Po obsahovej stránke, to vám teda musím povedať...

... bol jeden stánok a pri ňom huf dvanásťročných dievčat a niekoľko ľudí. Tie dievčatá, snáď ich bolo zo desať na svoj vek vyzerali markantne vyspelo. Avšak toho nemravníka nezaujímala ich spodná bielizeň, ale Bravo (ho ho ho - kričal duch x-tej generácie zo záhrobia), ktoré tie teraz už detiská v pomere 1:1 držali v páhyňoch.

Samozerejme po úspešnom prepadnutí sme si z nemravníkom sadli do parku a začali listovať ten výdobytok komerčnej produkcie. Obálka nestála až za také \*\*\*\*\* ako sa hovorilo vo vyhlásení Tlačovej agentúry Mongolskej republiky, pretože na ňom bola Britney S. síce hľúpa a škaredá inerpretka svojho producenta, ale...

Otvorením časopisu B. sme síce stratili dobrú meno, ale aspoň sme zistili, že sa tam postupne nachádzajú: novinky a postrechy súčasnej populárnej hudby, reportage z koncerta poprednej skupiny súčasnej populárnej hudby, rozhovor s poprednou hviezdou dnešnej populárnej hudby, predstavenie vychádzajúcej hviezdy v súčasnej populárnej hudbe, odporúčanie nových albumov súčasnej populárnej hudby hitparády súčasnej populárnej hudby, texty skupin najvyšších súčasnej populárnej hudby, a ešte dvojtýždenník venovaný novému filmu z podrobným prezaštením koncom a idey filmu, dvojtýždenník venovaný listom v rubrike Láska, Sex a Nežnosti i keď by som to nazval Čierna cez oko páška, Keks a Ponožky, najnovšiu módu mladých spoločenských konzumentov, samozerejme kopec iných \*\*\*\*\* a reklám.

Rýchlo som prelístoval pár čísel, každé z iného ročníka, čo mi poskytla jedna knižnica v tomto meste a zistil som, že časopis a z toho následne vyvodiac, že aj mládež do dvanásť rokov sa nemení, je tá istá, stagnuje, prešľapuje na jednom mieste a dochádzajú mi synonymá.

Troška širšie zhodnotenie. Ak by ste chceli urobiť tak kardálnu somarinu ako ja a robiť recenziu na BRAVO, tak: pred čítaním nejedzte a po prečítaní nechoďte medzi ľudí, alebo aspoň do konzumnej spoločnosti, pretože by ste niekomu mohli ublížiť viac ako je zdravé.

## ŠMAK lístky

Každý má svoje sny, predstavy, želania, niekto viac, niekto menej úchyľnejšie, niekto vôbec. Sen o šťastí, či skôr o jeho podobe sa mnohým splní výhrou päťdesiatich náhradných pneumatík na monopost F1, či exkluzívnym zájazdom po albánskych detských domovoch, avšak mnoho ľudí je skromných, skromnejších, najskromnejších. Domček, autíčko, či miliónik, to je pravá prestížaa predstava priemerného človeka začleneného do strednej vrstvy. Avšak ak sa môžem dovoliť, ja mám inú predstavu o šťastí. Nebudem hovoriť o peniazoch, úspechu, či oceneniach z paraolympiádného vrhu piatom. Každý má dobrý pocit keď je zdravý, teda aspoň po fyzickej stránke. Ale k úplnej spokojnosti mu chýba jedna jediná vec - sýtosť. Tá sa dá dosiahnuť jediným úkonom - najedením, a k tomu nám pomôže jediné - jedlo. Avšak ako sa k nemu dostať. Ak samozerejme nechceme pracovať na poliach, dojíť Jahody a Strakule, či vykrádať diskonty, veľkoobchody, lahôdky, potraviny, bufety, polotovary, večierky, non-stopy, reštaurácie, motely a mnoho iných miest z jedlom. Ostáva jediná možnosť - jedlo si kúpiť. Samozerejme, že tu by mali figurovať peniaze, ale hovoril som, že o nich nebudem hovoriť, teda skôr písať.

Reč, či skôr písmo bude o Šmak lístkoch, o Transglobálnej Mese budúceho tisícročia, o krstnom otcovi piknikov pod trachov, o dílerovi obžerných orgií, starj mame zásobujúcej nás tým najlepším jablkovým koláčom, o zlatej rybke plávajúcej nielen tri želania, o čarodějníkovi vedúcom nás do krajiny snov zvúcej sa Sýtosť. Kúsok papiera majúci hodnotu niekoľkých desiatok korún vo vybraných diskontoch, veľkoobchodoch, lahôdkach, potravinách, bufetoch, polotovaroch, večierkach, non-stopoch, reštauráciách, moteloch a mnohých iných miestach z jedlom. Avšak majú nevyčísľiteľnú hodnotu pre bezdávka z týždenným prídelom rohlíkov: tri,

pre študenta potácajúceho sa zo školskej jedálne, manažéra utekajúceho z bufetu banky svojho zamestnávateľa, matku trnástich detí, nevediac nič o antikoncepcii, alebo takého Tina „Škufavého tš'ocha“ Trávníkára, ktorému došla byrdňa. Zamyslite sa aj vy a zvoľte si svoje PRIORITY.

## ASTROLITE

The astrolite family of liquid explosives were products of rocket propellant research in the '60's. Astrolite A-1-5 is supposed to be the world's most powerful non-nuclear explosive - at about 1.8 to 2 times more powerful than TNT. Being more powerful it is also safer to handle than TNT (not that it isn't safe in the first place) and Nitroglycerin. \*Astrolite G\* is a clear liquid explosive especially designed to produce very high detonation velocity, 8,600MPS (meters/sec.) compared with 7,700MPS for nitroglycerin and 6,900MPS for TNT. In addition, a very unusual characteristic is that it the liquid explosive has the ability to be absorbed easily into the ground while remaining detonable...In field tests, Astrolite G has remained detonable for 4 days in the ground, even when the soil was soaked due to rainy weather know what that means?... Astrolite Dynamite!

To make this in fairly large container 4 outside) two parts by weight of ammonium nitrate mixed with one part by weight 'anhydrous' hydrazine, produces Astrolite G... Feel free to use different ratios.

Hydrazine is the chemical you'll probably have the hardest time getting hold of. Uses for Hydrazine are: Rocket fuel, agricultural chemicals (maleic hydrazide), drugs (antibacterial and antihypertension), polymerisation catalyst, plating metals on glass and plastics, solder fluxes, photographic developers, diving equipment. Hydrazine is also the chemical you should be careful with.

## ASTROLITE A/A-1-5

Mix 20% (weight) aluminum powder to the ammonium nitrate, and then mix with hydrazine. The aluminum powder should be 100 mesh or finer. Astrolite A has a detonation velocity of 7,600MPS.

You should be careful not to get any of the astrolite on you, if it happens though, you should flush the area with water. Astrolite A&G both should be able to be detonated by a #8 blasting cap.

## SODIUM CHLORATE EXPLOSIVES

Potassium chlorate is similar to Sodium chlorate, and in most cases can be a substitute. Sodium chlorate is also more soluble in water. You can find sodium chlorate at Channel or any hardware/home improvement store. It is used in blowtorches and you can get about 3lbs for about \$6.00.

## SODIUM CHLORATE GUNPOWDER

65% sodium chlorate, 22% charcoal, 13% sulphur and sprinkle some graphite on top.

## ROCKET FUEL

6 parts sodium chlorate mixed \*THOROUGHLY\* with 5 parts rubber cement.

## ROCKET FUEL 2 (better performance)

50% sodium chlorate, 35% rubber cement, 10% epoxy resin hardener, 5% sulphur. You may wish to add more sodium chlorate depending on the purity you are using.

## INCENDIARY MIXTURE

55% aluminum powder (atomized), 45% sodium chlorate, 5% sulphur

## IMPACT MIXTURE

50% red phosphorus, 50% sodium chlorate Unlike potassium chlorate, sodium chlorate won't explode spontaneously when mixed with phosphorus. It has to be hit to be detonated.

## FILLER EXPLOSIVE

85% sodium chlorate, 10% vaseline, 5% aluminum powder

## NITROMETHANE EXPLOSIVES

Nitromethane (CH<sub>3</sub>NO<sub>2</sub>). Specific gravity: 1.339, Flash point: 95f, Auto-ignite: 785f. Derivation: Reaction of methane or propane with nitric acid under pressure. Uses: Rocket fuel; solvent for cellulose compounds, polymers, waxes, fats, etc. To be detonated with a #8 cap, add: 1) 95% nitromethane + 5% ethylenediamine, 2) 94% nitromethane + 6% aniline. Power output: 22-24% more powerful than TNT. Detonation velocity of 6,200MPS.

## NITROMETHANE "SOLID" EXPLOSIVES

2 parts nitromethane, 5 parts ammonium nitrate (solid powder). Soak for 3-5 min. when done, store in an air-tight container. This is supposed to be 30% more powerful than dynamite containing 60% nitroglycerin, and has 30% more brisance.

## PICRIC ACID

Phenol is melted and then mixed with a concentrated solution of sulfuric acid. The mixture is constantly stirred and kept at a steady temperature of 95 degrees Celsius for four to six hours depending on the quantities of phenol used. After this, the acid-phenol solution is diluted with distilled water, and an equal excess amount of nitric acid is added. The mixture of the nitric acid will cause an immediate reaction, which will produce heat, so the addition of the acid must be performed slowly but more importantly the temperature of the solution must not go above 110 degrees Celsius. Ten or so minutes after the addition of nitric acid the picric acid will be fully formed and you can drain off the excess acid. It should be filtered and washed in the same manner as above until little or no acid is present. When washing, use only cold water. After this, the picric acid should be allowed to partially dry. Picric acid is a more powerful explosive than TNT, but it has its disadvantages. It is more expensive to make, and it best handled in a wet 10 percent distilled water form as picric becomes very unstable when completely dry. This compound should never be put into direct contact with metal, since instantly on contact there is a formation of metal picrate, which explodes spontaneously upon formation.

## TETRYL

A small amount of dimethylaniline is dissolved in an excess amount of concentrated sulfuric acid. This mixture is now added to an equal amount of nitric acid. The new mixture is kept in an ice bath, and is well stirred. After about five minutes, the tetryl is filtered and then washed in cold water. It is now boiled in fresh water, which contains a small amount of sodium bicarbonate. - pokračovanie opäť nabuduce -

## BIB '99

Bienále ilustrácií v Blave 99. Presné údaje odo mňa nečakajte, takže s odstupom sa môžete pustiť do čítania o jednej nádhernej každodňovej akcii. Vstávali sme o 4 ráno, aby sme vlakom cestovali do Blavy cez jeden ešte teplý víkend a pozreli si výstavu ilustrácií detských kníh po celom svete. Okolo 11 sme v Blave a vidíme záplavu odborárov zhromaždených na povedzme hlavnej ulici. Tito mali fúdia, ktorí za pár miliónov prišli podporiť HZDS a SNS mi trochu zhoršili náladu, ale snažil som sa ich nevymáhať a šiel som sa spolu so svojim ocom a brátkom najesť. Po rybacom a šampiónovom šaláte a dvoch rožkoch sme sa vydali do Benton landu megastore, kde som si hodnú chvíľu obzeral dennú ponuku svetovej muziky a objednal som si na narodky soundtrack k undergroundu a k night on earth. No a pomaly sa dostávame k hlavnej téme tohto akože článku o BIB '99. Prechádzame okolo hŕstok nadšených odborárov, ktorí sa zoskupili okolo roztrúsených predstaviteľov už nomenovanej strany /Húška a pod./ a viedli búrlivú debatu a navzájom si dávali za pravdu. Vchádzam do budovy neďaleko Mc Donaldu a za nepatrnú cenu lístka vychádzam po schodoch na prvé poschodie, kde sa púšťam na cestu do detských čias bez problémov a plných fantázie. Nádherné obrázky rôznych kultúr ma unášajú na rôzne rozprávkové púte a stretávam rôzne zvláštne postavy, s ktorými prehodím pár slov zažijem niečo zvláštne a prechádzam ďalej, takto prejdem dve poschodia tejto úžasnej výstavy. A žijem šťastne až doteraz, pravdaže ak som nepomrel...

-bos-

Z hľadiska ľudozrúta sú doterajšie spôsoby pochovejania neproduktívne.

Ako-tak bezpečné je zaspávanie za volantom na stráženom parkovisku.

Dobrych ľudí je málo, ale projektily ich spoľahlivo sáda.

Všetci sme hriechne nádoby, no podnikári až kontajnery.

Profesionálni vrahovia nezabijajú čas.

V dôchodku, keď už budeme mať čas na čítanie, bude sa nám zdať, že máme viac dioptrií ako kníh.

Dobromyseľného bernardína zvyčajne nainfikuje besnotou nejaký zúrivý mopslík.

Jan B. si požíciava už dlhší čas jedlo, ktoré nevracia.

V závodnej kuchyni sa varí dobre, takže je nepravdepodobné, aby požiari založili niekto zo stravníkov.

Do protialkoholickej ponadne sa dostavil po raňajkách, na ktoré mal 4 pivá.

Smrad sa nezaujíma o to, odkiaľ vektor fúka, ale kam.

Keď sa sviha dostane k válovi, menšia už nebude.

Najlepšie sa moralizuje pri zapnutom pome.

Voľakedy si ľudia z lca odnášali duchovné zážitky, dnes zálohované fľaše.

Každý človek znecháva v živote nejaký odkaz! Aspoň na vrátnici.

Život je pes, najlepší prístev človeka.

Náš dynamický hrdina je skeve vychovaný. Vie driemaf s pozorným výrazom v tvári, preto je obľúbený všetkými rečníkmi i predrečníkmi. Jeho pozorný výraz tváre býva podfarbený výrazom úctivosti. Preto sa každý prednášajúci pri pohľade na dnes už takú vzácnu úctivosť s chuťou naspje z pripojenej karafy a reční a reční a reční.

Náš dynamický hrdina ovláda plysný prechod z driemot do hlbokého spánku bez zachránpania. Preto nikdy neurazi nijakého rečníka, predrečníka či iného manažera.

Tiehučko spí a usmieva sa ako batoľa. Pôsobí to tak, ako keby oceňoval bezmoty všetkých generálnych i degenerovaných riaditeľov či iných manažérov. Spodná časť nášho dynamického hrdinu je scobyčajne disciplinovaná: Nikdy nepoklesne. No a v zvere, keď sa v hrnote soličiek popoťahovaných odchádzajúcimi podriadenými náš dynamický hrdina zobudí, nezabudne prednášajúcim freneticky zatlieskať. Naž preto ani prednášajúci naň nikdy nezabúdajú. Práve preto ho spiacceho ustavične vynášajú nahor po rebríku profesnej kariéry.

Pravidla chovania pri styku so šéfmi

Základné pravidlá:

- 1) Šéf má pravdu.
- 2) Šéf má vždy pravdu.
- 3) Pokiaľ šéf pravdu nemá, je potreba sa riadiť pravidlom č. 1.

Doplňkové odvodené pravidlá:

- 4) Šéf nejde, ale vhodnou stravou udržuje svoju výkonnosť.
- 5) Pokiaľ šéf pije, robí to vždy s mierou a v záujme podniku.
- 6) Šéf nespí, ale užíva zariadeného odpočinku.
- 7) Šéf neprichádza nikdy neskoro do práce, občas býva niekým zdržaný.
- 8) Šéf nikdy neodchádza z práce predčasne, niekedy je však odvolaný.

9) Šéf nemá nikdy pomer so sekretárkou, v niektorých prípadoch ju však vychováva.

10) Šéf nikdy nečíta noviny v pracovnej dobe, iba študuje tlač.

11) Do šéfovej kancelárie vstupujeme so svojimi vlastnými námetmi a odchádzame odísať s námetmi šéfa.

Pokiaľ sú nápady podriadeného schválené ako užitočné, nie sú to nápady jeho, ale nápady šéfa.

12) Šéf zostáva šéfom dokonca aj v plavkách.

13) Medzi tým, čo si šéf môže vyzložiť ako kritiku svojej osoby zo strany podriadeného a vysokou premiou dotyčného, existuje nepriama úmernosť.

14) Šéf musí myslieť za druhých.

Záverčné poučenie:

Podriadení musia svojim šéfom zabrániť, aby sa oženili. Inak sa nám šéfovia promozia.